C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Vražda mezi kovboji.pdb

PDB Name: Stout - Vražda mezi kovboji
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Vražda mezi kovboji

Cal Barrow stál u ocasu koně a v prstech svíral pletence lasa, které bylo zaháknuto za hrušku kovbojského sedla. Své šedomodré oči - alespoň to z nich, co bylo zpod přivřených víček vidět - upíral přímo na mě. Mluvil klidně a potichu. Otevřenými dveřmi sem pronikal hluk, který vydávala skupinka vpředu, ale já mám dobré uši. "Nemusíme to zase moc dramatizovat," řekl. "Chtěl jsem se vás jenom zeptat, jak mám v tomhle městě stáhnout z kůže jednu krysu." Abych to uvedl tak, jak to skutečně znělo, musel bych napsat: "Chtěl sem se vás enom optat, jak mam v tomle městě stáhnout z kůže ednu krysu," ale to je moc složité, a tak zvukovou stránku věci ponechám odteď na vás, jestli se tím chcete zatěžovat. Konečky prstů jsem přejížděl nahoru a dolů po nablýskaném třmenu, aby si případní pozorovatelé domysleli, že se bavíme o sedlu. "Řekl bych," já na to, "že je to dvounohá krysa." A pak jsem přidal na hlasitosti, protože klenutou chodbou právě procházela brunetka v kovbojském oblečení jménem Nan Karlinová. Měla na sobě růžovou hedvábnou košili odhalenou u krku a běžné levisky. Zamířila ke dveřím na terasu a zvedala přitom podpatky svých módních botek, aby zdolala perský koberec, za který Lily Rowanová vyplázla čtrnáct tisíc dolarů. Zvedl jsem hlas, aby nemusela napínat uši, kdyby byla zvědavá. "Jistě," řekl jsem a promnul v prstech kůži, "vy byste tu kůži dokázal zpracovat tak, aby byla jemná, ale proč se to sedlo nevyrábí z jemné kůže rovnou?" Ale možná, že vás matu, protože perský koberec s květinovým vzorem v několika barvách není vhodné místo na ustájení koně, takže bych to měl radši vysvětlit. Ten kůň byl dřevěný. Sedlo měl dostat vítěz soutěže v chytání do lasa, která měla začít za hodinu. Zmíněný koberec o rozměrech 6x10 metrů ležel na podlaze obývacího pokoje v bytě Lily Rowanové, který se nacházel na střeše desetipatrové budovy na Šedesáté třetí ulici mezi třídami Madison a Park Avenue na Manhattanu. Bylo pondělí, tři hodiny odpoledne. Skupina na terase se tam právě odebrala z jídelny, aby si tu vypila kávu. Hlavní chod oběda představovaly dva tucty mladých tetřevů, které sem doletěly z Montany na křídlech vyrobených člověkem, jelikož ta jejich jim přestala sloužit. Jak jsme se pomalu sunuli obývákem na terasu, odvedl mě Cal Barrow stranou a řekl, že se mě chce zeptat na něco osobního. Odbočili jsme tedy, abychom si prohlédli to sedlo. Když Nan Karlinová zmizela, nemusel Cal Barrow ani tlumit hlas, protože jej vůbec nezvedl. "Jo, dvounohá," přikývl. (Znělo to "dvojnohá".) "Musím se zeptat někoho, kdo zná tohle město, řekl jsem si. A tenhle chlápek Goodwin je ten pravý. Dělá tady detektiva a měl by to znát. A můj kamarád Harvey Greve mi řekl, že jste v pohodě. Budu vám říkat Archie, můžu?" "Tak jsme se dohodli u stolu. Jenom křestní jména." "To mi vyhovuje." Pustil laso a sevřel zadní rozsochu sedla. "Tak se vás ptám. Jsem trochu rozčílený. Doma bych se nemusel ptát nikoho, ale tady si připadám jako zatoulané tele. Už jsem byl v Calgary a Pendletonu, ale tady na Východě jsem nikdy před touhle srandou nebyl. Hm. Tahle akce - Světová čísla rodea. Podle toho, co jsem do téhle chvíle viděl, bych mohl mít šanci." Vyslovil to "ro-de-ja" s přízvukem na "de". Přikývl jsem. "Měli bychom si dát s ostatními kávu. Ale k té kryse. Kolik kůže z něho chcete stáhnout?" "Naměřím si spravedlivý díl." Zablýsklo se mu v očích. "Dost, aby si to pořádně olizoval, než se mu udělá strup. Potíž je v téhle zatracené akci. Nechci to zvorat hned napoprvé, co jsem tady. Kdyby to nemuselo být, zvládl bych to levou zadní. Měl bych ho nechat, aby mě vyprovokoval." "Cožpak vás už nevyprovokoval?" "Jo, ale to vynechám. Myslel jsem, že byste mně a jemu mohl tak trochu poradit. Máte auto?" Řekl jsem, že ano. "Tak až tady skončíme, mohl byste nás vzít do auta a ukázat nám nějaké pěkné místečko, třeba u řeky. Někde tady musí něco být. Stejně by bylo lepší, kdybyste byl u toho, protože kdybych trochu ztratil hlavu a začal být nějak moc tvrdý, mohl byste mě zarazit. Když budu rozčílený, mohl bych se do něho zakousnout." "Nebo bych mohl zarazit jeho, kdyby bylo potřeba." Znovu se objevil ten záblesk. "Doufám, že to byl vtip. Nerad bych měl dojem, že jste to myslel vážně." Zazubil jsem se na něho, Archie na Cala. "Jak to mám, k čertu, vědět? Neřekl jste mi, jak se jmenuje. Co když je to Mel Fox? Je silnější než vy a v sobotu večer jsem ho viděl v Madison Garden povalit a svázat mladého býka za dvacet tři vteřin. Vám to trvalo třicet jedna." "Ten můj byl vzteklejší. Sám Mel to řekl. Ale stejně, to není on. Je to Wade Eisler." Vyhrnul jsem obočí. Wade Eisler by nedokázal svázat dojnici ani za dvacet tři hodin, ale zato nashromáždil deset milionů dolarů, víceméně, a byl hlavním sponzorem Světových čísel rodea. Kdyby se proslechlo, že ho jeden z jeho soutěžících kovbojů stáhl z kůže, byl by to pěkný malér, takže nebylo divu, že Cal Barrow toužil po nějakém pěkném místečku u řeky. Vyhrnul jsem to obočí a navíc sešpulil rty. "Ouvej," řekl jsem. "Radši to nechte být, aspoň týden, dokud rodeo neskončí a nerozdají se ceny." "Ne, pane. Sice bych strašně rád, ale musím to mít vyřízené. Dneska. Ani nevím, jak jsem se udržel, když jsem sem dorazil a uviděl ho tady. Byla by to od vás velká laskavost, pane Goodwine. Tady ve vašem městě. Uděláte to?" Začínal se mi líbit. Obzvlášť se mi líbilo, že se mi nesnaží vlichotit tím, že by to přeháněl s tím "Archiem". Byl o trochu mladší než já, ale ne o moc, takže v tom nebyla úcta k mému stáří. Nebyl to zkrátka žádný fušer. "Čím vás vyprovokoval?" zeptal jsem

se. "To je moje osobní věc. Neříkal jsem, že to vynechám?" "Ano, ale já to vynechat nemůžu. Neříkám, že budu hrát, když mi to řeknete, ale určitě do toho nepůjdu, když mi to neřeknete. Ať už se toho zúčastním, nebo ne, můžete se spolehnout, že to vynechám - nebo si to nechám pro sebe. Jako soukromý detektiv mám velkou praxi v tom, nechávat si věci pro sebe." Šedomodré oči mě napjatě sledovaly. "Neřeknete to nikomu?" "Přesně tak." "Ať už mně pomůžete, nebo ne?" "Správně." "Včera večer k sobě vlákal jednu dámu tím, že jí řekl, že pořádá večírek, ale když tam přišli, žádný večírek se nekonal, a on se ji pokusil dostat. Viděl jste ten škrábanec, co má na tváři?" "Ano, všiml jsem si." "Není moc silná, ale je dost živá. Naštěstí si jenom odřela kůži na uchu, když se uhodila hlavou o roh stolu." "Toho jsem si všiml také." "Takže si myslím, že by měl přijít o větší -" Zarazil se. Plácl rukou do sedla. "Zatraceně, já jsem nemožný. Teď víte, o koho jde. Chtěl jsem to vynechat." "Nechám si to pro sebe. Ona vám to řekla?" "Ano, pane. Dneska ráno." "Řekla to ještě někomu jinému?" "Ne, pane. Neřekla by to nikomu. Nemám na ní vypálenou svou značku, to nemá nikdo, ale možná jednoho dne, až se trochu usadí a já budu mít svou vlastní ohradu plnou dobytka... Viděl jste ji na mustangu." Přikývl jsem. "To jsem viděl. Těšil jsem se, že ji uvidím zblízka, až z něho sleze, ale teď se od ní samozřejmě budu držet dál. Nechtěl bych přijít o kůži." Pustil sedlo. "Řekl bych, že to říkáte jen tak. Nemám na ni žádný nárok. Jsem její přítel a ona to ví, to je celé. Před pár lety jsem měl na ranči dole v Arizoně na starosti měšťáky ze Západu a ona dělala fotky do hotelových novin a tak nějak jsme si spolu rozuměli. Řekl bych, že se jí tu a tam hodím. Nevadí mi to, dokud mám před sebou nějakou naději. Teďka jsem její přítel, a to mi vyhovuje. Možná by byla překvapená, kdyby věděla, jak -" Sklouzl pohledem za mě a já se otočil. Z terasy vcházel do pokoje Nero Wolfe. Nevím, čím to je, ale mimo domov vypadá vždycky tlustší. Řekl bych, že asi tím, že jsem zvyklý vídat jeho rozměry v interiéru starého domu z hnědého pískovce na Západní třicáté páté ulici. A tady byl - hora valící se na nás. Promluvil za chůze. "Mohu vás přerušit?" Dopřál si dvě vteřiny na námitky, a když se mu žádných nedostalo, pokračoval. "Omlouvám se, pane Barrowe." Ke mně: "Poděkoval jsem slečně Rowanové za pozoruhodný oběd a vše jí vysvětlil. Abych mohl pozorovat představení, musel bych se naklonit přes parapet a na to není moje postava stavěná. Když mě teď odvezete domů, budete do čtyř zpátky." Mrkl jsem na zápěstí. Tři deset. "Přijdou ještě další lidi a Lily jim řekla, že tu budete. Budou zklamaní." "Fuj. Nemám nic, čím bych tuto zábavu obohatil." Vůbec mě to nepřekvapilo, ve skutečnosti jsem to čekal. Dostal to, pro co sem přišel, tak proč by tu otálel? Přivedli ho sem tetřívci. Když jsem se jednou před dvěma lety vrátil z měsíční návštěvy u Lily Rowanové na ranči, který koupila v Montaně (kde jsem se náhodou seznámil s Harveym Grevem, přítelem Cala Barrowa), jediná podrobnost mého pobytu, která Wolfa zaujala, bylo jídlo, které jsem mu popsal - mladí tetřívci. V oné roční době, na konci srpna, jsou asi deset týdnů staří a živí se hlavně horskými borůvkami. Řekl jsem mu, že byly chutnější než kterýkoli pták, jakého kdy Fritz uvařil, dokonce chutnější než křepelka nebo sluka lesní. Samozřejmě, jelikož jsou chráněni zákonem, může vás jedno sousto přijít až na pět dolarů, pokud vás při jejich lovu čapnou. Lily Rowanová nezachází se zákony stejným způsobem, jako s nimi zacházel její otec, když hromadil těch sedmnáct milionů dolarů, které jí zanechal, ale záleží pouze na ní, jestli je bude brát v úvahu nebo ne. Takže když se dozvěděla, že Harvey Greve přijíždí do New Yorku, aby se tu zúčastnil rodea, a rozhodla se, že pro některé účinkující uspořádá večírek, a řekla si, že by bylo hezké nakrmit je mladými tetřívky, stala se ze zákona pouze překážka, kterou lze snadno přeskočit. Jelikož patřím mezi její přátele a ona to ví, je všechno jasné. Připojím pouze stručný záznam scény, která se odehrála v kanceláři v přízemí starého domu z hnědého pískovce. To bylo ve středu v poledne. Wolfe četl za svým stolem Timesy. Já za svým právě dotelefonoval, zavěsil a otočil se. "To je zajímavé," řekl jsem. "To byla Lily Rowanová. Jak už jsem vám řekl, v pondělí odpoledne jdu na soutěž v chytání do lasa, která se koná u ní doma. Po Šedesáté třetí ulici pojede kovboj na koni a další kovbojové se ho budou snažit chytit z terasy jejího střešního bytu do lasa. Je to třicet metrů vysoko. Nikdy předtím se nic takového neuskutečnilo. První cena bude sedlo se stříbrnými třmeny." Zavrčel: "Zajímavé?" "Tohle ne. To je jenom hra. Ale pár jich přijde předtím na oběd, v jednu hodinu. Já jsem pozvaný. Právě telefonovala do Montany. V sobotu odpoledne dorazí letadlem dvacet mladých tetřívků, možná víc, a Felix je přijde připravit k obědu. Jsem rád, že tam půjdu. Je to škoda, že vy a Lily spolu nevycházíte - od té doby, co vás polila tím parfémem." Odložil noviny, aby se na mě zamračil. "Nepolila mě parfémem." Mávl jsem rukou. "Byl to její parfém." Sebral noviny, předstíral, že přečetl další odstavec, a zase je položil. Vysunul jazyk přes rty. "Nechovám k slečně Rowanové žádnou zášť. Ale nebudu se o pozvání doprošovat." ‚Jistěže ne. K tomu byste se nesnížil. Ne -" "Ale můžete se mě zeptat, jestli bych je přijal." "Přijal byste je?" "Ano." "Dobrá. Požádala mě, abych vás pozval, ale měl jsem obavy, že byste odmítl, a já bych nerad zranil její city. Řeknu jí to." A natáhl jsem se pro telefon. Popisuji tu příhodu, abyste rozuměli tomu, proč se po kávě zvedl a odešel. Nepřekvapilo mě tedy, když k nám přistoupil a přerušil nás, ale naopak mě to potěšilo, protože se se mnou Lily vsadila o deset dolarů, že se nezdrží ani na kávu. Nechal jsem ho tam s Calem a šel na terasu. Začátkem podzimu vystavuje Lilyina přední terasa obvykle na odiv sezónní květiny, které zdobí parapet a zeď přístavby, a plochu terasy krášlí keře rozestavěné tu a tam ve velkých nádobách. Ale toho dne byl parapet prázdný a místo keřů, které by překážely při točení lasem, tu stály půlmetrové trsy pelyňku v květináčích. Pelyněk dorazil po dráze a ne letadlem, ale stejně, ta část Lilyiny osobnosti, která ho objednala a zaplatila za něj, je od té mé na hony vzdálená. Až to bude číst, nebude to pro ni žádná novinka. Rozhlédl jsem se kolem. Lily byla ve skupince, která seděla vpravo, na jedné straně Wade Eisler a na druhé Mel Fox. Elánem se nemohla rovnat těm dvěma kovbojským dívkám, co tam byly, Nan Karlinové v růžové hedvábné košili a Anně Casadové, dívce s tmavou pletí, černými vlasy a černýma očima ve žluté halence. Ale byla tu jako hostitelka, a tím i mimo soutěž. V situacích, které si elán žádaly, ho měla plno. Ostatní čtyři stáli u parapetu vlevo - Roger Dunning, pořadatel rodea, v civilních šatech, jeho žena Ellen, bývalá kovbojka, také bez kostýmu, Harvey Greve v hnědé košili, manšestrákách, kovbojských botách a červeném šátku přes ramena a Laura Jayová. Jelikož jsem se na Lauru díval z profilu, viděl jsem, jak jí mezi prameny vlasů prosvítá náplast. Její vlasy měly přesně tu samou barvu jako med z tymiánových luk, který Wolfe dostává z Řecka. U stolu mi řekla, že ji shodil kůň a ona se přitom odřela, ale teď jsem věděl, že to bylo jinak.Když jsem poodstoupil, abych mohl Lily říci, že odcházím, ale vrátím se včas na představení, podíval jsem se po straně na kulatý,

buclatý obličej Wada Eislera. Škrábanec, který začínal asi dva centimetry pod jeho levým okem a táhl se šikmo dolů téměř ke koutku úst, nebyl moc hluboký a podle odhadu Cala Barrowa už nějakých patnáct hodin zasychal, ale nijak k jeho vzhledu nepřispěl. Wade Eisler rozhodně nevypadal na svou pověst donchuána. Patřil k těm newyorským postavám, o kterých se mluví, a měl docela dobrou reputaci jako obratný podnikatel, ale včera večer si moc obratně samozřejmě nepočínal - aspoň podle Laury Jayové, jak říkal Cal Barrow. Neandrtálský způsob dvoření může mít něco do sebe, pokud se nedá nic jiného dělat, ale kdybych to někdy zkoušel, měl bych víc rozumu a nevybral si k tomu děvče, které dokáže za pár vteřin chytit do lasa a svázat neposedné tele. Když jsem řekl Lily, že budu zpátky včas na představení a těším se, že vyhraju toho dřevěného koně, vrátil jsem se do obýváku. Wolfe a Cal obdivovali sedlo. Řekl jsem Calovi, že si to rozmyslím a dám mu vědět. Došel jsem do haly, vyzvedl Wolfův klobouk a hůl, sešel za ním o poschodí níž do desátého patra a přivolal výtah. Sjeli jsme dolů a zvládli pěšky ty dva bloky, kde jsem zaparkoval sedan, který Wolfe zaplatil, ale já ho vybral. Jistěže by bylo jednodušší jet taxíkem, ale Wolfe nenávidí všechno, co má kola. Jet v cizím vozidle, které by řídil cizí člověk, by bylo ztřeštěné, se mnou v autě, které jsem sám vybral, je to pouze nerozumné. Když jsem na Park Avenue v okolí Padesátých ulic zastavil na červenou, otočil jsem hlavu a řekl: "Pojedu zpátky autem, protože bych ho mohl potřebovat. Možná budu muset něco vyřídit pro jednoho kovboje. Jestli k tomu dojde, asi se nevrátím domů na večeři." "Pracovní záležitost?" "Ne, osobní." Zavrčel. "Máte volné odpoledne, jak jsme se domluvili. Jestli je ta záležitost osobní, mě se to netýká. A vzhledem k tomu, že vás znám, věřím, že z toho nebude žádný malér." "Já taky." Naskočila zelená a já dupl na plyn.

II.

Za deset minut čtyři jsem byl zpátky na parkovišti na Šedesáté třetí ulici. Vykročil jsem směrem na západ, přešel Park Avenue a zastavil se, abych se rozhlédl kolem. Uviděl jsem pět poldů. Jeden mluvil s nějakým řidičem v autě, který chtěl zabočit za roh, dva stáli na chodníku a bavili se mezi sebou a dva zadržovali houf zvědavců, kteří se chtěli dostat blíž ke třem kovbojům na koních. K těm promlouval nějaký muž v civilu. Když jsem přišel blíž, jeden z těch poldů na chodníku mě zastavil a zeptal se: "Bydlíte tady, pane?" Řekl jsem mu, že ne, že jdu na večírek k slečně Lily Rowanové, a on mě nechal projít. Newyorská policie ráda vychází vstříc rozumným přáním občanů, zvlášť když to přání projevila žena, jejíž otec byl třicet let předsedou newyorského okrsku Demokratické strany, známého svou korupcí. Tahle strana ulice byla prázdná a neparkovala na ní žádná auta. Dvacet kroků od vchodu do budovy však těsně u obrubníku stála dodávka s reportéry a o kousek dál, blízko Madison Avenue, jsem zahlédl další. Když jsem s Wolfem odcházel, měla Lily devět hostů. Teď jich tu postávalo nejmíň dvacet. Tři z nově příchozích byli kovbojové, s Calem Barrowem, Harveym Grevem a Melem Foxem jich bylo dohromady celkem šest. Zbytek tvořili diváci. Všichni čekali na terase. Diváci stáli u parapetu, jedna polovina na jedné straně, druhá na druhé, mezi nimi volný devítimetrový úsek. Kovbojové v klobouc ích, které by udržely čtyřicet litrů vody, a s lasy v rukou se postavili do řady čelem k vysokému hubenému chlapíkovi v hnědém obleku. Vedle něho stál pořadatel Roger Dunning. Chlapík právě říkal: "A tak to bude. Já jsem rozhodčí a co řeknu, platí. Opakuji, že Greve si to předem nezkoušel a zrovna tak Barrow a Fox. Mám na to slovo slečny Rowanové a pochybuji, že by někdo mohl říci, že lže. Řekl jsem vám pořadí, ale nechoďte sem, dokud vás nezavolám jménem. Pamatujte si, co jsem vám říkal - když sletíte z mustanga, je to jenom metr dvacet. Tady je to třicet metrů a už byste znovu nevstali. Ještě jednou, žádné fraj eřinky. Od čtyř do pěti nemají být na téhle straně ulice žádní chodci, ale jestli někdo vyjde z domu a některý z vás na něj hodí smyčku, nebude ten šikula spát dneska v noci v hotelu. Jsme tady, abychom se pobavili, ale nedělejte si z toho srandu." Podíval se na hodinky. "Už je čas. Foxi, připrav -" "Chtěl bych něco říci," ozval se Roger Dunning. "Promiň, Rogere, ale nemáme čas. Slíbili jsme, že začneme přesně. Foxi, připrav se. Vy ostatní odstupte." Zamířil k parapetu nalevo a zvedl ze židle zelený praporek na tyčce, který na ní ležel. Mel Fox došel doprostřed prázdného úseku parapetu, sedl si na něj obkročmo a uvedl do pohybu své laso. Ostatní se rozešli napravo a nalevo, aby si mezi řadami hostů našli nějakou skulinu. Já našel místo vpravo. Náhodou bylo mezi Laurou Jayovou a Annou Casadovou. Když jsem se naklonil, abych viděl na ulici, všiml jsem si, že Lauře Jayové zacláním ve výhledu, a trochu jsem ustoupil. Na půl cesty k Park Avenue stáli ve skupince ti tři kovbojové na koních a muž, kterého jsem s nimi viděl mluvit. Rozhodčí napřáhl ruku se zeleným praporkem a mávl. Muž dole na chodníku něco řekl a jeden z poníků skokem vyrazil. Mířil kupředu středem ulice, mezi obrubníkem na naší straně a zaparkovanými auty na druhé. Mel Fox, nakloněný v bocích, pohnul svou kroužící smyčkou o něco dozadu a pak ji přenesl dopředu a pustil. Dopadla na zem asi šest metrů za jezdce. Ve chvíli, kdy se dotkla chodníku, ji Fox začal vytahovat. Zbývalo mu třicet vteřin, než praporek odstartuje další pokus. Vytáhl ji a roztočil o něco dříve, než čas uběhl, ale rozhodčí se řídil podle svých hodinek. Praporek šel dolů a začalo druhé číslo. Bylo to o trochu lepší, laso se dotklo koňova zadku. Fox ho opět vytáhl, o trochu poposedl a začal jím opět kroužit. Tentokrát se mu to skoro podařilo. Laso se snášelo v dokonalém kruhu hladce dolů, a když zavadilo o okraj kovbojova klobouku, Anna Casadová po mé levici vykřikla. Publikum začalo tleskat a muž v okně přes ulici zakřičel: "Bravo!" Fox pomalu vytáhl laso, dal si s tím načas, slezl z parapetu, řekl něco, co jsem kvůli dalším hlasům nezachytil, a když rozhodčí zavolal: "Vince!", odstoupil. Na parapet vylezl podsaditý výrostek v purpurové košili, leviskách a pracovních botách. V sobotu večer jsem byl svědkem, jak se bez sedla udržel na jednom z nejdivočejších mustangů, které jsem kdy viděl - ale nejsem žádný znalec. Na parapetu nebyl tak horlivý. Poprvé se mu smyčka otočila vzhůru, což mohl způsobit proud vzduchu, podruhé skončila na zaparkovaném autě na druhé straně ulice a potřetí dopadla na asfalt tři metry před poníka. Další byl na řadě Harvey Greve. Přirozeně jsem mu fandil, protože toho pro mě během toho měsíce, co jsem strávil u Lily na ranči, hodně udělal. Lily na něho z druhé strany parapetu něco zavolala a on kývl a přehodil nohu přes okraj a začal. První hod byl strašný, smyčka se zkroutila a zamotala, ještě než se dostala na půl cesty dolů. Druhý dopadl naprosto dokonale. Smyčka kroužila kolem kovboje jako kroužek kouře kolem špičky prstu, Harvey trhnutí správně načasoval a už ho měl. Když kovboj přitáhl otěže a poník zabrzdil a smekl se na asfalt, obecenstvo začalo ječet. Kovboj jednou

rukou uvolnil smyčku a odhodil ji za sebe. Jakmile byla volná, rozhodčí vykřikl: "Třicet vteřin!" a Harvey začal namotávat. Při třetím hodu plachtila dolů rovnoměrně v kruhu, ale zpozdila se o tři metry. Když rozhodčí zavolal Barrowa a Cal přistoupil k parapetu, Laura Jayová po mé pravici zamumlala: "Neměl by to zkoušet." Asi si to mumlala pro sebe, ale já to slyšel, otočil se a zeptal se jí proč. „Někdo mu ukradl laso," řekla. "Ukradl? Kdy? Jak?" "To neví. Měl ho ve skříňce s kloboukem a pak už tam nebylo. Všude jsme ho hledali. Vzal si to, co bylo na tom sedle, ale to je nové a tvrdé a neměl by -" Zmlkla a já s trhnutím otočil hlavu. Praporek šel k zemi a terč se začal blížit. Když vezmeme v úvahu, že měl cizí laso a nové k tomu, nevedl si tak špatně. Jeho smyčky si udržely tvar až dolů, ale první byla krátká, druhá široká a třetí dopadla na chodník, ještě než se tam kovboj dostal. Ani jednomu z posledních dvou soutěžících, jeden se jmenoval Lopez a druhý Holcomb, se to už také nepodařilo. Když se Holcombova třetí smyčka svíjela na chodníku pod námi, rozhodčí zvolal: "Druhé kolo začíná za dvě minuty! Všichni zůstaňte na svých místech!" Byla stanovena tři kola, takže každý soutěžící měl celkem devět pokusů. Roger Dunning zaujal s blokem a tužkou v ruce místo poblíž rozhodčího a zapisoval si výsledky pro případ, že by se muselo rozhodovat podle techniky a podle toho, jak daleko od kovbojů smyčky dopadly, ale jelikož Harvey Greve jednoho dostal, nebude to nutné. Ve druhém kole chytil Fox jezdce a Lopez poníka. Ve třetím dostal Holcomb jezdce a Harvey také. Vítězem a světovým šampiónem v chytání do lasa z třicetimetrové výšky se stal Harvey Greve! Přijímal gratulace a utahování od ostatních soutěžících s úsměvem, který jsem tak dobře znal, a když dostal polibek od Lilyiny přítelkyně, která hrála v jednom trháku na Broadwayi a uměla líbat jak na jevišti, tak mimo ně, obličej mu zrůžověl skoro jako košile Nan Karlinové. Anna Casadová ulomila větvičku pelyňku a zastrčila mu ji za stuhu na klobouku. Lily nás nahnala do obýváku, kde jsme se všichni shromáždili u dřevěného koně, a Roger Dunning se dal do slavnostního proslovu při předávání sedla, když vtom ho zarazil Cal Barrow. "Počkejte vteřinu, tohle patří k tomu sedlu," řekl a pověsil laso na hrušku. Otočil se a přejel pohledem vpravo a pak vlevo. "Nechci teď dělat žádný povyk, ale až zjistím, kdo mi vzal to moje, osobně si to s ním vyřídím." Přesunul se do zadní části hloučku a Dunning si položil ruku na sedlo. Měl dlouhý a úzký kostnatý obličej a jizvu po straně čelisti. "Tohle je šťastný okamžik," pronesl. "Bohudíky nic se nestalo, jako například, kdyby někdo z vás spadl z parapetu. Chtěl jsem, aby dole byla síť -" "Nahlas!" zakřičel Mel Fox. "Jseš jenom mrzutý, protože jsi nevyhrál," řekl mu Dunning. "Chtěl jsem, aby dole byla síť, ale nepovolili to. Tohle nádherné sedlo s nýty a cvočky z pravého stříbra vlastnoručně vyrobil Morrison a já vám nemusím říkat, co to znamená. Věnovala ho slečna Lily Rowanová a já jí chci jménem všech zúčastněných poděkovat za její šlechetnost a pohostinnost. A teď vyhlašuju Harveyho Greva skutečným vítězem první a jediné soutěže v chytání do lasa, která se kdy konala na Park Avenue - tedy na střeše domu, odkud je Park Avenue vidět - a předávám mu cenu, tohle nádherné sedlo, které věnovala slečna Lily Rowanová. Tady je, Harveyi. Je jenom tvoje." Potlesk a volání slávy. Někdo vykřikl: "Proslov!" a další se toho chopili, když Harvey položil ruku na sedlo. Obrátil se tváří k obecenstvu. "Já vám něco povím," řekl, "kdybych se pokusil řečnit, zase byste mi to sedlo vzali. Mívám proslov jedině, když mě shodí poník, a teď je jiná situace. Všichni víte, že jsem měl jenom štěstí, ale jsem strašně rád, že jsem vyhrál, protože jsem samozřejmě z tohodle sedla nespustil oči. Ta dáma, co mě políbila, vůbec mně to teda nevadilo - ale pro slečnu Lily Rowanovou pracuju dýl než tři roky a ta mě ještě nikdy nepolíbila a teď má poslední možnost." Z obecenstva se ozval výskot a Lily k němu přiběhla, ovinula mu paže kolem ramen a na každou tvář mu vtiskla polibek a on zase zrůžověl. Zpod oblouku se vynořili dva muži v bílém s podnosy plnými sklenic šampaňského. V alkovně začal nějaký muž hrát na piano a dva na housle "Doma na Vysočině". Lily se mě před týdnem zeptala, co si myslím o nápadu, že by dali pryč koberec a hosti by zkusili tancovat country tance, a já jí na to řekl, že mám dojem, že by většina těch kovbojů a kovbojek vůbec nevěděla, jak na to, a ostatní by to nevěděli určitě. Lepší bude, když se Východ jen tak setká se Západem. Nejlepší způsob, jak pít šampaňské, pro mě tedy v každém případě, je hodit do sebe první sklenku jako základ a od té druhé ho usrkávat. Lily byla zaneprázdněna povinnostmi hostitelky, takže jsem čekal, až si s ní budu moci připít, dokud jsem v sobě neměl pár ločků z druhé sklenice. "Zatraceně," řekl jsem jí, "dybych věděl, že budete líbat šampióna, přines bysem si svý laso a řácky s nim zatočil." Ona na to: "Ts. Kdybych vás políbila na veřejnosti, ženy by začaly křičet a muži omdlévat." Chvíli jsem se potloukal kolem a choval se společensky a pak jsem skončil na terase na židli vedle jednoho pelyňku mezi Laurou Jayovou a jedním hostem. Jelikož jsem ho dobře znal a neměl ho příliš v lásce, ani jsem se neomlouval za to, že jsem se k nim tak vetřel. Zeptal jsem se jí, jestli Cal našel své laso, a ona mi odpověděla, že asi ne, že ho poslední půlhodinu neviděla. "Já taky ne," řekl jsem jí. ‚Asi tu není. Chci se ho zeptat, jestli už ho má. Taky jsem neviděl Wada Eislera. A vy?" Podívala se mi zpříma do očí.„Ne. Proč?" "Jen tak. Myslím, že víte, že jsem něco jako detektiv." "To vím. U Nera Wolfa." "Dělám pro něj. Nejsem tu pracovně, jsem přítelem slečny Rowanové, ale mám takový zvyk všímat si věcí kolem sebe. Když probíhala ta soutěž, Eisler nebyl na terase a vůbec jsem ho od té doby neviděl. Znám vás líp než ty ostatní s výjimkou Harveyho Greva, protože jsem vedle vás seděl při obědě, takže jsem se chtěl jenom zeptat." "Mě se neptejte. Zeptejte se slečny Rowanové." "No, tak důležité to zase není. Ale jsem zvědavý na to Calovo laso. Nechápu proč -" Cal Barrow byl najednou tady. Přišel zezadu a náhle stál přede mnou. Promluvil svým klidným tichým hlasem: "Můžete na minutku, Archie?" "Kde jsi byl?" zeptala se Laura. "Byl jsem tady." Vstal jsem. "Našel jste to laso?" "Chci vám ho ukázat. Ty zůstaň tady, Lauro." Začala se zvedat. "Slyšíš mě?" Byl to rozkaz a podle jejího překvapeného pohledu jsem usoudil, že první, který jí kdy dal. "Pojďte, Archie," řekl a dal se do pohybu. Vedl mě kolem přístavby. Na té straně je terasa jen metr osmdesát široká, ale vzadu je plno místa, dal by se tam hrát badminton a další věci. Stály tu nádoby s keři, které sem odnesli zepředu. Cal kolem nich prošel ke dveřím do kůlny, kterou Lily používala jako skladiště. V sobotu odpoledne sem pověsili tetřívky. Otevřel dveře a vešel, a když jsem byl uvnitř, zase je zavřel. Jediné světlo, které sem dopadalo, přicházelo ze dvou malých okének až vzadu, takže když člověk vešel z plného osvětlení, ocitl se náhle v příšeří. Cal pravil: "Dávejte pozor, nešlápněte na něho." Otočil jsem se, sáhl po vypínači a cvrnkl do něj prstem, obrátil se a zůstal stát. Hleděl jsem na Wada Eislera. Ležel na zemi. Když jsem si sedl do dřepu, Cal řekl: "Nemá cenu zkoušet mu puls. Je mrtvý." To byl. Stoprocentně. Jazyk, který mu čouhal z úst, měl nachovou barvu a zbytek rtů a obličeje

také. Vytřeštěné oči zíraly do prázdna. Kolem krku měl tolikrát omotané laso, že mu zvedalo bradu. Zbytek mu ležel stočený na prsou. "To je moje laso," řekl Cal. "Hledal jsem ho a našel. Chtěl jsem si ho vzít, ale pak jsem si to rozmyslel." "To jste dobře udělal." Vstal jsem. Otočil jsem se k němu a podíval se mu do očí. "To je vaše práce?" "Ne, pane." Mrkl jsem na hodinky: za dvanáct minut šest. "Rád bych vám věřil," řekl jsem, "a zatím vám věřím. Naposled jsem vás viděl, když jste si bral skleničku šampaňského. To je dýl než půl hodiny. Od té chvíle jsem vás neviděl. To je dlouhá doba." "Hledal jsem to laso. Když jsem vypil tu sklenici, zeptal jsem se slečny Rowanové, jestli jí nebude vadit, když se tu trochu porozhlédnu, a ona řekla, že ne. Už jsme se dívali uvnitř a vpředu na terase. A pak, když jsem vešel sem a našel ho tu, na chvíli jsem si sedl na tu krabici, abych si to promyslel. Řekl jsem si, že nejlepší bude, když přivedu vás." "Nebyly ty dveře zamčené?" "Ne, pane. Byly zavřené, ale ne zamčené." To bylo možné. Během dne zůstávaly často odemčené. Porozhlédl jsem se kolem. Byly tady různé věci - hora zavazadel, židle, karetní stolky, staré časopisy na policích - ale vpředu, kde jsme stáli, bylo plno místa. Zdálo se, že všechno je na svém místě - nebylo sebemenší známky, že by se byl Eisler bránil. Člověk by neřekl, že tu stál s rukama v kapsách, zatímco mu někdo omotával smyčku kolem krku. Jestli ho napřed oddělali - tak čím? Přistoupil jsem k polici nalevo u zdi a zašátral rukou. Rychle jsem ji stáhl. Mohl to být právě drapák s třemi nožičkami z nerez oceli, který se používá na přesazování rostlin. Ten navrchu ležel napříč přes všechny ostatní. Kdybych měl na rukou rukavice a s sebou lupu, kdybych nepospíchal a nebyl tu Cal, který mě provrtával pohledem, mrkl bych se na něj. Pomocí kapesníku na klice jsem otevřel dveře a vyšel ven. Dozadu vedlo šest oken, ale kromě těch dvou až úplně vzadu, která patřila k pokojíku služebné a ke koupelně, měla všechna okna výhled i přístup ke kůlně zablokovaný těmi keři v nádobách. To měl vrah štěstí, protože jinak by ho někdo mohl uvidět z kuchyně. Vrátil jsem se zpátky dovnitř, zavřel za sebou dveře a řekl Calovi: "Věc se má tak. Pokud nechci, aby mi sebrali licenci, musím zavolat poldy dřív, než někdo odejde. Nic Wadovi Eislerovi nedlužím, ale slečna Rowanová z toho bude mít pěknou polízanici. Já jsem její přítel, takže jsem zvědavý. Kdy jste poprvé začal postrádat to laso?" Otevřel ústa a zase je zavřel. Zavrtěl hlavou. "Myslím, že jsem udělal chybu," pravil. "Měl jsem mu to laso sundat a najít ho někde jinde." "Starou belu jste měl. Pro policejní experty by byla hračka dokázat, že ho měl kolem krku. Kdy jste ho poprvé začal postrádat?" "Ale já vám řekl o včerejším večeru a jak jsem byl rozčílený, a vy jste slíbil, že si to necháte pro sebe. Říkal jsem si, že nemůžu čekat, že se ke mně budete chovat férově, když nebudu fér já k vám, tak jsem pro vás došel. A teď podle toho, jak to berete, no nevím." "Propánaboha." Nebyl jsem tak znechucený, jak to znělo. "Co jste čekal, že vám přinesu láhev šampaňského? Počkejte, až uvidíte, jak to budou brát poldové. Kdy jste začal poprvé postrádat to laso?" "Nevím přesně. Chvíli potom, co jste odešel, tak dvacet minut. Když začli přicházet další lidi a dávat si věci do té skříňky, řekl jsem si, že si ho radši vezmu a budu si ho držet." "Dal jste si ho do té skříňky sám?" "Jo. Na polici a na něj jsem položil klobouk. Klobouk tam byl, ale laso ne." "Řekl jste to hned někomu?" "Prohledal jsem tu skříňku a pak jsem to řekl Lauře a ona to řekla slečně Rowanové. Slečna Rowanová se všech zeptala a pomohla mně a Lauře trochu hledat, ale začali přicházet ti hosti." "V té době, co jste začal postrádat to laso, byl už někdo z nově příchozích tady? Někdo kromě těch, s kterými jsme obědvali?" "Ne, pane." "Jste si tím jistý?" "Dost na to, abych mohl říci ne, i když člověk si může být stoprocentně jistý máločím. Možná, že přišel někdo, koho jsem neviděl, ale byl jsem zrovna tam a musel bych -" "Nezapomeňte to." Pohlédl jsem na hodinky: za pět minut šest. "V tu chvíli, co jste přišel na to, že nemáte laso, kde byl Wade Eisler?" "To nevím." "Kdy jste ho viděl naposledy?" "To nemůžu říci přesně. Nehlídal jsem ho." "Viděl jste ho od té chvíle, co jste začal postrádat to laso? Rozmyslete si to vteřinku. Je to důležité. Ne, soustřeďte se deset vteřin." Sešpulil rty a zavřel oči. Skutečně mu to trvalo plných deset vteřin. Otevřel oči. "Ne, pane, neviděl." "Jste si tím dost jistý, abyste mohl říci ne?" "To už jsem udělal." "Dobrá. Víte, jestli byl na Wada Eislera naštvaný ještě někdo jiný?" "Neřekl bych naštvaný. Řekl bych, že by ho nikdo nechtěl jako domácího mazlíčka." "Teď to vypadá tak, že ho někdo, kdo s námi obědval, zabil. Máte ponětí kdo?" "Ne, pane. A nečekám, že bych nějaké měl." "To je ušlechtilé. Nebuďte příliš ušlechtilý. Je toho ještě spousta, ale bude to muset počkat. Když vás tady nechám a půjdu to říci slečně Rowanové a zavolat poldy, ani se nehnete a nebudete na to laso sahat?" "Ne, pane. Půjdu za Laurou. Chci jí říci, že až se jí budou ptát, aby to o tom včerejším večeru radši vynechala." "To nepůjdete." Řekl jsem to důrazně. "Nemáte na ní vypálenou svou značku, sám jste to řekl. Možná si myslíte, že víte, jak se zachová při výslechu, ale ve skutečnosti to vědět nemůžete. Všechno, co každý z nás od téhle chvíle udělá, se poldové dozvědí, a jestli teď půjdete a zavoláte si ji stranou od toho paviána, co vedle něj sedí, co řekne a co řeknete vy, až se vás zeptají, proč jste to udělal? Buď to vynechá, anebo ne a tím, že jí to řeknete, to jenom zhoršíte. Jestli mi neslíbíte, že se odtud nehnete, otevřu dveře a zakřičím na slečnu Rowanovou a ona zavolá poldy." Chvíli to přežvykoval. "Řekl jste, že mi věříte." "Věřím. Pokud změním názor, dám vám vědět. Řekl jsem, že si to, co jste mi řekl a o co jste mě požádal, nechám pro sebe, a to dodržím za předpokladu, že vy také. Bavili jsme se o sedlu, ano?" "Já si nechám pro sebe všechno. Ale kdybych jí jenom mohl říci -" "Ne. Ona to pravděpodobně nevytroubí. Ale jestli ano a řekne, že vám o tom pověděla, nic se nestane. Vy jste to vynechal, protože jste jí nechtěl dělat potíže. Když se poldové začnou vyptávat, každý si nechává něco pro sebe. Mám zakřičet na slečnu Rowanovou?" "Ne. Zůstanu tady." "Pojďte ven a stůjte před dveřmi. Už jste se té kliky dotkl dvakrát, a to stačí. Jestli někdo přijde, nepouštějte ho dovnitř." Pomocí kapesníku jsem opět otevřel dveře. Vyšel ven, já za ním a zabouchl jsem za námi. "Tak zatím," řekl jsem a šel. Do bytu jsem vešel zadem a podíval se do kuchyně, kdyby tam náhodou byla Lily. Nebyla tam. V obývacím pokoji také ne. Piano a housle hrály "Ty ploty sem nepatří". Našel jsem ji na terase, dal jí znamení a ona ke mně přišla. Zamířil jsem do jídelny, a když mě následovala, zavřel jsem dveře. "Jednu otázku," pravil jsem. "Na víc nemáme čas. Kdy jste naposledy viděla Wada Eislera?" Zvedla hlavu, přimhouřila oči a vzpomínala. Zmínil jsem se o části její osobnosti, která se neslučovala s mou; tahle ano. Žádné co a proč - položil jsem jí otázku a ona se na ni snažila vydolovat odpověď. Trvaleji to dýl než Calovi. "Chvíli potom, co jste odešel," odpověděla. "Položil šálek na stůl a já se ho zeptala, jestli si dá ještě kávu, a on řekl, že ne. Někdo jiný ji chtěl a konvice byla skoro prázdná, tak jsem šla do kuchyně pro další. Felix a Robert se dohadovali, kdy se má dát chladit šampaňské, a já poslala na terasu s kávou Fredu a zůstala tam, abych je uklidnila. Kdo si dělá starosti o Wada

Eislera?" "Nikdo. Jak dlouho jste zůstala v kuchyni?" "Dobrých deset minut. S Felixem je to někdy těžké." "Když jste se vrátila, Eisler tam nebyl?" "Nevšimla jsem si. Všichni se rozptýlili na různá místa. Někteří byli v obýváku. Pak mi Laura Jayová řekla, že se Calovi Barrowovi ztratilo laso, a já jim ho pomáhala hledat a pak začali chodit další hosté." "Kdy jste si všimla, že tam Eisler není?" "O něco později. Roger Dunning ho chtěl někomu představit a zeptal se mě, kde je. Nevěděla jsem to a bylo mi to jedno. Myslela jsem si, že odešel a ani se neobtěžoval mi poděkovat za oběd. Toho by byl klidně schopen." Pohodila hlavou. "To jsou čtyři otázky. O co jde?" "Cal Barrow hledal to laso a v kůlně na podlaze našel Eislerovo tělo s tím lasem kolem krku. Došel pro mě. Je tam a hlídá dveře. Zavoláte policii, nebo chcete, abych to udělal já?" Podíval jsem se na hodinky: šest hodin, čtyři minuty. "Už je to šestnáct minut od té chvíle, co jsem se to dozvěděl, a to stačí." "Ne," řekla. "Ano," potvrdil jsem jí to. "Wade Eisler se oběsil?" "Ne, nevisí, leží na podlaze. Napřed mu utáhli smyčku a pak mu omotali laso dvanáctkrát kolem krku. Sám si to neudělal." "Ale jak se mohlo - kdo by - ne!" "Ano. Něco takového jsem vám musel přijít říci zrovna já, ale nakonec jsem rád, že to tak je. Myslím tím, když už se to stalo, jsem rád, že jsem tady. Chcete, abych je zavolal?" Polkla. "Ne. Zavolám je sama. Je to můj byt." Chytila mě za rukáv. "Jsem zatraceně ráda, že jste tady." "Spring sedm, třicet jedna nula nula. Opakuji číslo: Spring sedm -" "Vy šašku! Dobrá, to jsem potřebovala, postavilo mě to na nohy. Zavolám z ložnice." Vyrazila, ale zastavil jsem ji. "Chcete, abych shromáždil hosty a řekl jim, že sem jede policie?" "Ach, bože. Tady, u mě doma - ale jistě, to je rutina. Je to podle etikety - když máte večírek a někdo najde mrtvolu, shromáždíte hosty a oznámíte jim to a řeknete, že doufáte, že zas někdy přijdou a -" "Blábolíte." "To blábolím." Šla a já sebou musel pohnout, abych byl ve dveřích dřív než ona. Nějaký hlídkový vůz byl jistě někde v okolí, tak jsem neměl moc času. Šel jsem na terasu a zavolal: "Vážení přátelé! Nechoďte pomalu, poběžte! Pojďte všichni dovnitř!" Vešel jsem do obýváku a vylezl na židli. Chtěl jsem jim vidět do tváře. Člověk se z obličeje málokdy dozví něco zajímavého, zvlášť když je jich přes dvacet, ale vždycky si říká, co kdyby. Ti, co už byli uvnitř, přistoupili blíž a ti z terasy se k nim přidali. Otočil jsem se k hudebníkům, mávl rukou do vzduchu a hudba zmlkla. Mel Fox pronesl nahlas hlasem, v kterém bylo slyšet šampaňské: "Šla mi taky pro sedlo." Smích. Když pijete šampaňské déle než hodinu, rozesmějete se snadno. Zvedl jsem ruku a zagestikuloval jí. "Mám pro vás špatnou zprávu," řekl jsem. "Mrzí mě to, ale nedá se nic dělat. V domě slečny Rowanové se našlo mrtvé tělo. Patří Wadu Eislerovi. Viděl jsem ho. Byl zavražděn. Slečna Rowanová volá policii. Za chvíli tu budou. Požádala mě, abych vám to řekl. Nikdo z vás samozřejmě neodejde." Ticho nepřerušil vzdech, ale hihňání. Byla to Nan Karlinová. Pak se Roger Dunning zeptal: "Kde je?" a Laura Jayová vyrazila ke dveřím na terasu a tudy ven. Tváře, které jsem chtěl vidět, se obrátily, protože se pod obloukem objevila Lily. Zvedla hlas. "No tak, jsme v tom všichni společně. Většinou se nechovám podle pravidel, ale teď bych jedno potřebovala. Co udělá dokonalá hostitelka, když jeden host zavraždí druhého? Mám dojem, že bych se měla omluvit, ale nezdá se..." Slezl jsem ze židle. Nebyla to moje starost vítat poldy, byl to Lilyin byt a ona byla přítomná a stejně to bude jen dvojice z hlídkového vozu. Specialisté z oddělení vražd dorazí později. Obešel jsem hlouček a vykročil ke dveřím na druhé straně místnosti, prošel jimi a ocitl se v pokoji, kterému Lily říkala psinec, protože tam jednou pes nějakého hosta zaneřádil koberec. Byly tam police a psací stůl, trezor, psací stroj a telefon. Šel jsem k němu a vytočil číslo, které bych dokázal vytočit i poslepu. Jelikož Wolfovo sezení s orchidejemi nahoře ve skleníku proběhlo od čtyř do šesti, sešel už dolů do kanceláře a zvedne to sám. Zvedl. "Ano?" ozvalo se v aparátu. "To jsem já. Volám z knihovny od slečny Rowanové. Týká se to Wada Eislera. Toho se zavalitým obličejem a škrábancem na tváři. Podle vašeho výrazu, když vám řekl Nero, jsem usoudil, že ho považujete za nechutného." "To jsem považoval. A stále považuji." "Někdo další taky. Jeho tělo se našlo ve skladu tady na střeše. Uškrtili ho lasem. Policie je na cestě. Volám, abych vám řekl, že nemám tušení, kdy se dostanu domů, a myslel jsem, že byste měl vědět, že se vám asi ozve Cramer. Člověk, kterého oddělají pár hodin potom, co s vámi obědval - zkuste Cramerovi tvrdit, že o tom nic nevíte." "Zkusím. Co o tom víte vy?" "To samé co vy. Nic." "Je to zatraceně nepříjemné, ale stálo to za to. Tetřívci byli jedineční. Vyřiďte slečně Rowanové moji úctu." Řekl jsem, že to udělám. Z psince vedly dveře do postranní haly. Prošel jsem tudy, vyšel na postranní terasu a zamířil ke kůlně. Jak jsem čekal, nebyl tu Cal sám. Stál se založenýma rukama zády ke dveřím. Proti němu stála Laura Jayová, držela ho za zápěstí a se zakloněnou hlavou mu rychle něco říkala tak potichu, že jsem nic neslyšel. Ostře jsem zavolal: "Nechte toho!" Otočila se na podpatku a očima mě varovala, abych se nepřibližoval. Riskl jsem to. "Vy zatracená bláznivá ženská," řekl jsem a natáhl se pro ni. "Nechte toho. Přestaňte!" "Myslí si, že jsem ho zabil," řekl Cal. "Snažil jsem se jí něco říci, ale ona ne -" Zarazily ho její ruce, které mu přitiskla na ústa. Chytil ji za zápěstí a odtáhl je. "On o tom ví," pravil. "Řekl jsem mu to." "Cale! To jsi neudělal! Nesmíš -" Popadl jsem ji za loket a trhnutím ji otočil. "Jestli to chcete trochu vylepšit," poradil jsem jí, "dejte mu ruce kolem krku a začněte naříkat. Až vás dloubnu do žeber, bude to znamení, že jde polda, a vy začnete sténat hlasitěji a pak se otočíte a vykřiknete, a až bude dost blízko, asi tak na tři metry, vrhnete se na něj a začnete ho drápat do obličeje. To ho zabaví a Cal může vyběhnout na terasu a skočit dolů. Máte v té hlavě vůbec něco kromě vzduchu? Co řeknete, až se vás zeptají, proč jste tak horečně vyběhla za Calem, když jsem oznámil tu novinku? Že jste mu chtěla blahopřát jako první?" Kousala se do rtů. Přestala. Otočila hlavu, aby se podívala na Cala, pak zpátky na mě a ustoupila. Jeden pomalý krok, a byla pryč. Právě včas. Když zašla za první keř v nádobě, začaly se od zadních dveří přístavby ozývat těžké kroky. Obrátil jsem se, abych přivítal společnost. Byl to tažný býk v uniformě.

III.

Dokonce i když spím plný počet hodin, to jest osm, nevymotám se ze své ranní mlhy dřív, než do sebe obrátím šálek kávy. A když těch mých osm hodin zkrátí nějaké události, které nemůžu ovlivnit, na pět, jako tomu bylo té noci, musím jít do koupelny poslepu. Vrátil jsem se domů v pět ráno, nechal Fritzovi vzkaz, že budu dole na snídani v 10:45, a nařídil si budíka na desátou. Vypadalo to rozumně. Ale potíž s budíkem spočívá v tom, že co se zdá rozumné ve chvíli, kdy ho nařizujete, vypadá absurdně, když začne drnčet. Než jsem násilím otevřel oči, zůstal jsem chvíli ležet jako mrtvý a snažil se najít nějaké jiné řešení. Když jsem se dostatečně probral na to, abych si uvědomil, že Wolfe sejde dolů ze skleníků v

jedenáct, musel jsem to vzdát. O čtyřicet minut později jsem sešel o dvě patra níž, vešel do kuchyně, řekl Fritzovi dobré ráno, vzal si z ledničky pomerančový džus a posadil se ke stolu, kde na mě v přihrádce čekal můj výtisk Timesů. Fritz, který zná mou ranní mlhu stejně dobře jako já sám a nikdy se jí nesnaží proniknout pomocí konverzace, otevřel párky a zapálil hořák pod pánví na lívance. Vražda Wada Eislera ve střešním bytě Lily Rowanové zaujala titulní stránku dokonce i v Timesech. Nebyly tu pro mě žádné zprávy - nic, co bych už nevěděl. Strávil jsem s maníky z oddělení vražd pět hodin na scéně zločinu, dál tři hodiny v kanceláři státního zástupce a další tři hodiny znovu u Lily, která mě o to požádala. Cal Barrow seděl ve vazbě jako důležitý svědek. Státní zástupce nedokázal říci, jestli ho propustí včas na představení, které se mělo konat v úterý večer. Archie Goodwin řekl reportéru Timesů, že nenavštívil Lily Rowanovou pracovně, on a Nero Wolfe přišli pouze jako hosté. Policie neznala motiv anebo jej neuvedla. Wade Eisler, svobodný muž, byl velice známou postavou ve sportovních a divadelních kruzích. Timesy se nezmiňovaly o tom, že trpěl chronickou a velice liberální slabostí pro mladé dívky, ale bulvární plátky to určitě neopominou. A tak dále. Právě jsem si mazal med na třetí lívanec, když se ozvalo trhnutí výtahu a pak Wolfovy kroky halou, které přecházely do kanceláře. Nebude čekat, že mě tam najde, jelikož mu Fritz, když odnášel z jeho pokoje podnos od snídaně, řekl o mém vzkazu. Takže jsem si s tím medem dával načas a nalil si ještě kávu. Když jsem se chystal upít, ozval se zvonek a já se zvedl a šel se podívat do haly. Za sklem domovních dveří jsem spatřil statnou rozložitou postavu a velký růžový obličej - obojí až příliš známé znaky. Hala v přízemí starého domu z hnědého pískovce je dlouhá a široká. Stojí tu věšák na kabáty z ořechového dřeva, je zde výtah, schodiště, na jedné straně dveře do jídelny, na druhé dveře do předního pokoje a kanceláře a vzadu do kuchyně. Vstoupil jsem do dveří kanceláře, které byly otevřené, a řekl: "Dobré ráno. Cramer." Wolfe, usazený ve svém nadměrném křesle za svým stolem, otočil hlavu, aby se na mě zamračil. "Dobré ráno, včera večer jsem mu po telefonu řekl, že pro něj nemám žádné informace." Vypil jsem dva šálky kávy a mlha se už rozplynula. "Tak mu řeknu, aby to zkusil u sousedů." "Ne." Semkl rty. "K čertu s ním. To by ho jenom přesvědčilo, že něco skrývám. Pusťte ho dovnitř." Šel jsem dopředu, otevřel dveře a otázal se: "Dobrý bože, cožpak nikdy nespíte?" Asi se mi nikdy nepodáří uvidět inspektora Cramera v jeho nejlepší formě, v té, která mu umožňovala stát po dvacet let v čele oddělení vražd, protože když ho vidím, jsem tady, a to ho mate. Jen částečně je to zavíněno mou osobou, hlavní důvod spočívá v tom, že mu připomínám Wolfa. A to, že musí myslet na Wolfa, je na něj moc. Když nás má před sebou oba dva, obličej mu zrůžoví a začne chraptět, jako tomu bylo toho rána. Usadil se do červené kožené klubovky poblíž Wolfova stolu a předklonil se, lokty položené na opěradlech. Pronesl: "Přišel jsem vám položit jednu otázku. Proč jste tam včera byl? Včera večer jste mi po telefonu řekl, že jste tam šel jíst tetřevy, a Goodwin řekl to samé. Stojí to v prohlášení, které podepsal. Blbost. Mohl jste ho nechat, aby vám sem ty tetřevy přinesl, a Fritz je mohl uvařit." Wolfe zavrčel. "Když vás někdo pozve ke svému stolu, abyste ochutnal vzácného ptáka, přijmete to, nebo odmítnete. Nežádáte, aby vám toho ptáka poslal - pokud nejste král." "Což vy si myslíte, že jste. Po jednom se jmenujete." "Nejmenuji. Nero Claudius Caesar byl císařem, ne králem, a já se nejmenuji po něm. Jmenuji se po jedné hoře." "Což jste také. Pořád ještě chci vědět, proč jste tam s tou partou byl. Nikdy neopouštíte dům v pracovní záležitosti, takže to nebylo kvůli klientovi. Šel jste s Goodwinem, protože vás o to požádal. Proč vás o to požádal? Proč jste u oběda seděl vedle Wada Eislera? Proč měl Goodwin soukromý rozhovor s jedním z nich, s Calem Barrowem, těsně předtím, než vás odvezl domů? Proč šel Barrow za ním, když našel to tělo? Proč Goodwin čekal dvacet minut, než nechal slečnu Rowanovou, aby to nahlásila?" Wolfe se opíral dozadu, oči zpola zavřené, a byl trpělivý. "Měl jste pana Goodwina k dispozici celou noc. Cožpak nebyly tyto body zodpovězeny?" Cramer zafuněl. "Byly zodpovězeny, dobrá. Ví, jak má odpovídat. Neříkám, že věděl nebo že vy jste věděl, že to má Eisler spočítané. Neříkám, že víte, kdo to udělal nebo proč. Říkám, že se vyskytly nějaké potíže a slečna Rowanová v nich byla zapletená. Nebo o nich přinejmenším věděla, a proto vás Goodwin přiměl, abyste tam šel. Včera večer jste mi řekl, že o těch lidech, kromě slečny Rowanové, vůbec nic nevíte a ji že znáte jen povrchně. Tomu nevěřím." "Pane Cramere." Wolfe otevřel oči., Já lžu jenom, pokud mohu získat nějakou výhodu, a nikdy pouze proto, abych zneužil příležitosti." Skočil jsem do toho. "Promiňte." Seděl jsem za svým stolem, který je umístěn do pravého úhlu k Wolfovu. Cramer se ke mně otočil. "Rád bych vám pomohl, pokud budu moci," řekl jsem mu, "kvůli slečně Rowanové. Minulý týden jsem byl dvakrát v zákulisí rodea a je do jisté míry možné, že jsem slyšel nebo viděl něco, co by do toho mohlo vnést trochu jasno. Bude to záležet na tom, jak se věc má. Vím, že zadržujete Cala Barrowa. Byl obviněn?" "Ne. Je důležitý svědek. Bylo to jeho laso a on našel tělo. Co jste viděl nebo slyšel v zákulisí rodea?" "Možná, že si na něco vzpomenu, když o tom budu vědět víc. Vím, že tam Eisler nebyl, když jsem se ve čtyři hodiny vrátil, ale nevím, kdo ho viděl jako poslední a kdy. Jsou z toho venku všichni kromě těch, co tam byli na oběd?" "Ano. Byl tam, když slečna Rowanová odešla do kuchyně pro kávu. To bylo ve tři dvacet, osm minut poté, co jste odešel, nakolik to můžeme zjistit přesně. Pak už si nikdo nepamatuje, že by ho viděl, aspoň to říkají. Nikdo si nevšiml, že by odešel z terasy, to taky říkají. Od oběda se zvedl za pět minut tři. Šálek kávy vypil ve tři dvacet. Obsah žaludku říká, že zemřel během dvaceti minut nato. Nikdo z dalších hostů nepřišel do tří čtvrtě na čtyři. Takže tu máme tři kovboje: Harveyho Greva, Cala Barrowa a Mela Foxe. Tři dívky: Annu Casadovou, Nan Karlinovou a Lauru Jayovou. Pak je tu Roger Dunning a jeho žena. Vy a Wolfe jste tam nebyli. Slečna Rowanová ano, ale jestli jste slyšel nebo viděl něco, co by na ni ukazovalo, nebudete si to pamatovat. Byla s vámi na rodeu?" "Nepamatuji se. To vynechte. Dostali jste se ke dvaceti minutám, od tří dvaceti do tří čtyřiceti. Vzdálil se někdo po tu dobu?" "Nikdo si toho nevšiml. To je ta sranda. Eislera neměl nikdo rád. Žádný z nich by nedal ani zlámanou grešli za to, abychom vraha chytili. Někdo z nich by ale možná dal poctivou za to, aby mu to prošlo. Tohle by vás mohlo přimět k tomu, abyste si vzpomněl, co jste viděl nebo slyšel: v neděli večer vzal k sobě do bytu nějakou ženu a mohla to být některá z těch kovbojských dívek. Nemáme její dobrý popis, ale právě tam odebírají otisky. Byl jste v Madison Garden v neděli večer?" Zavrtěl jsem hlavou. "Ve středu a v sobotu. A co otisky v té kůlně?" "Nic, co by stálo za to." "Včera večer jsem se zmínil o tom, že jeden ocelový drapák ležel napříč." "Jo. Možná bychom si toho za čas všimli sami. Byl otřený. Vrah ho s ním praštil do týla. Můžete si to večer přečíst v novinách. Chcete jít s námi a podívat se na to?" "Nemusíte

se mnou mluvit takovým tónem." Cítil jsem se dotčený. "Řekl jsem, že bych vám rád pomohl, a myslel jsem to vážně. Potřebujete pomoci, motáte se v tom, jinak byste tady nebyli. Co se týče toho, co jsem viděl nebo slyšel na rodeu, nevěděl jsem, že dojde k vraždě. Musím si to utřídit. Uvidím, jestli ze sebe něco vydoluju, a dám vám vědět. Myslel jsem, že byste mohl -" "Teda, zatracený chlape!" Vyskočil na nohy. "Vy mě taháte za nos? Zatraceně dobře vím, že něco víte! Postarám se, abyste se tím udusil!" Udělal krok. "Pro formu, Goodwine. Znáte nějakou skutečnost, která by pomohla identifikovat vraha Wada Eislera?" "Ne." K Wolfovi: "A vy?" "Ne, pane." "Máte k těm lidem nějaké závazky, ať už je to cokoli?" "Ne, pane." "Počkejte moment," vložil jsem se do toho. "Abychom se vyhnuli budoucímu možnému nedorozumění." Vytáhl jsem z kapsy peněženku, vyndal z ní proužek papíru a předložil ho Wolfovi. "Tohle je šek na pět tisíc dolarů vystavený na vás, podepsaný Lily Rowanovou." "A k čemu je?" zeptal se. "Nic mi nedluží." "Ale chce. Je to záloha. Když se mnou včera večer skončili v kanceláři státního zástupce, požádala mě, abych s ní šel zpátky k ní domů, a já jí vyhověl. Neměla Wada Eislera o nic radši než ostatní, ale dožraly ji dvě věci. Za prvé, že byl zabit v jejím bytě a že ho zabil někdo, koho tam pozvala. Nazvala to zneužitím pohostinnosti a myslela si, že byste s tím souhlasil. Nebo ne?" "Ano." "Takže tu není žádný rozpor. Za druhé, dcera státního zástupce Bowena je její přítelkyní. Chodily spolu do školy. Bowena zná už léta. Byl hostem jak u ní doma, tak na jejím ranči na venkově. A včera o půlnoci jí zavolal jeho asistent a řekl jí, aby přišla dneska ráno v deset hodin k němu do kanceláře do budovy soudu. Zavolala Bowenovi a ten jí řekl, že nemůže plést své osobní přátelství do povinností svých podřízených. Pak zavolala tomu asistentovi a řekla mu, že mu zavolá dneska a řekne mu, v kolik hodin jí bude vyhovovat přijmout ho ve svém bytě." "To je jí podobné," zamumlal Cramer. ‚Ale má svým způsobem pravdu," namítl jsem. "Řekla vám všechno, co věděla, zodpověděla všechny otázky a podepsala prohlášení. Proč ji tedy obtěžovat v deset hodin dopoledne?" K Wolfovi: "Tak jako tak. Tady máte ten šek. Chce, abyste dostal vraha dřív než policie a dopřál jí, aby zavolala státnímu zástupci a řekla mu, aby si pro něj přišel - nebo ho spolu dopravíme k němu do kanceláře, obojí je možné. Samozřejmě jsem jí řekl, že za takových podmínek tu práci nevezmete, ale možná byste mohl uvažovat o tom, že byste se pustil do vyšetřování zneužití pohostinnosti, kterého se dopustil jeden z jejích hostů. Také jsem jí sdělil, že si účtujete vysoké honoráře, ale to už věděla. Přišel jsem s tím teď, protože jste právě Cramerovi řekl, že nemáte žádné závazky, ale jestli tu zálohu přijmete, budete je mít. Slečně Rowanové jsem řekl, že to asi nevezmete, protože jste si tenhle rok už vydělal devadesát procent plánovaného ročního příjmu a pracujete děsně nerad." Zlostně na mě hleděl, protože věděl, že vím, že by to před Cramerem neodmítl. "To bude drahé ukojení zraněné pýchy," poznamenal. "To jsem jí řekl. Může si to dovolit." "Důvod, proč mě najímá, je ten nejrozmarnější, s jakým jsem se kdy setkal. Ale nejedl jsem jen její chléb se solí, jedl jsem její tetřívky. Jsem jejím dlužníkem. Pane Cramere, měním svoji odpoveď na vaši poslední otázku. Mám závazek. Druhá odpověď platí. Nemám pro vás žádné informace." Cramer měl pevně semknuté čelisti. "Znáte zákony," řekl, otočil se a zamířil ke dveřím. Když návštěva odchází, mívám ve zvyku jít do haly napřed, abych ji mohl pustit ven. Když se však jedná o Cramera, který zlostně vymašíruje z místnosti, musel bych na to dupnout, abych ho předhonil, což by bylo nedůstojné, takže ho pouze následuju, abych dohlédl na to, že nám z police nesebere klobouky a nerozšlape je vzteky. Když jsem se vynořil z kanceláře, byl Cramer už na půl cesty halou, ale jediný pohled mi stačil, abych na to opravdu dupl. Na verandě stála Laura Jayová a právě sahala po tlačítku zvonku. Cramera dokážu předběhnout vždycky, ale už byl moc napřed a právě otvíral dveře, když jsem se k nim dostal. Jelikož jsem mu nechtěl zavdat důvod k tomu, aby mě vzal s sebou do města, nevrazil jsem do něj. Zabrzdil jsem. Pravil: "Dobré dopoledne, slečno Jayová. Pojďte dál." Zachytil jsem Laurin pohled a řekl: "Inspektor Cramer právě odchází." "Já nepospíchám," pravil Cramer a ustoupil o krok, aby mohla projít. "Pojďte dál, slečno Jayová." Zahlédl jsem to šlehnutí v jejích očích - to jest, zahlédl jsem, že se něco blíží. Dívaly se na Cramera, ne na mě, ale rozpoznal jsem ten ostrý záblesk náhlého popudu - a pak se podle něj zachovala. V pořádku vešla a pak napřáhla ruce proti Cramerovu obličeji a skočila přímo na něj. Instinktivně by měl ucouvnout, ale zkušenost je lepší než instinkt. Sehnul se a proklouzl jí pod rukama. Vyrazil proti ní a sevřel ji pažemi kolem těla, nechávaje jí tak možnost mlátit pouze do vzduchu. Já ji zezadu popadl za zápěstí, přitáhl je k sobě a překřížil jí ruce za zády. "Dobře," řekl jsem, "můžete ji pustit." Cramer vytáhl ruce zpod jejích a ustoupil. "Dobrá, slečno Jayová," řekl. "Co vás to napadlo?" Zkoušela otočit hlavu. "Pusťte mě," požadovala. "Zlomíte mi ruku." "Budete se chovat slušně?" "Ano." Když jsem ji pustil, začala se třást, ale pak ztuhla a napřímila ramena. "Myslím, že jsem ztratila hlavu," řekla Cramerovi. "Nečekala jsem, že vás tady uvidím. Někdy se mi to stává, ztrácím hlavu." "To není dobrý zvyk, slečno Jayová. V kolik hodin máte schůzku s Nerem Wolfem?" "Nemám s ním schůzku." „Proč se s ním chcete setkat?" "Já se s ním nechci setkat. Přišla jsem za Archiem Goodwinem." "Kvůli čemu?" Než stačila odpovědět, ozval se za Cramerem hlas. "A co teď?" Stál tam Wolfe. Vyplňoval dveře do kanceláře. Cramer ho ignoroval. "Přišla jste za Goodwinem kvůli čemu?" vyptával se. "Myslím, že to vím," řekl jsem., Je to osobní záležitost. Přísně osobní." "To je ono," přitakala Laura. "Je to osobní." Cramer pohlédl na mě, pak zpátky na ni. Samozřejmě, že ho napadla následující otázka: kdyby nás vzal s sebou do města a předal nás několika expertům, dokázali by to z nás vyrazit? Zamítl to. Pravil ke mně: "Slyšel jste, jak jsem Wolfovi řekl, že zná zákony. Vy je znáte taky," napochodoval ke dveřím, otevřel je a byl pryč. "Nu?" zeptal se Wolfe. Vzal jsem za kliku a zkusil, jestli jsou zavřené a otočil se. "Slečna Jayová přišla za mnou. Vezmu ji do předního pokoje." "Ne. Do kanceláře." Otočil se a zamířil do kuchyně. V duchu jsem si dopřál malé pousmání. Díky tomu, že jsem mu předložil šek s Lilyinou nabídkou na práci v Cramerově přítomnosti, začal skutečně pracovat. Až s Laurou vstoupíme do kanceláře, vyjde z kuchyně a zaujme místo u odposlouchávacího otvoru. V kanceláři otvor zakrývala fotografie vodopádu na stěně v úrovni očí napravo od Wolfova stolu. Na druhé straně zdi, v malé alkovně na konci haly, byl zakryt posuvnou deskou. Když ji člověk odsunul stranou, nejenže slyšel, ale také viděl tajným kukátkem do kanceláře. Jednou jsem tam stál tři hodiny s blokem v ruce a zapisoval rozhovor Wolfa s jedním defraudantem. Laura zvedla z podlahy velkou šedou koženou kabelu, která jí spadla, když vyrazila proti Cramerovi, a já ji odvedl do kanceláře. Vzal jsem jí sako a položil ho na pohovku, přisunul jí křesílko k mému stolu, otočil svoji židli a posadil se. Podíval jsem se na ni. Vypadala jako troska. Nepoznal bych ji, zvláště když jsem ji předtím viděl celou

naparáděnou. Teď měla na sobě jednoduché šedé šaty s černým páskem. Tváře měla propadlé, vlasy rozcuchané a oči červené a opuchlé. Člověk by neřekl, že se temperamentní kovbojka může dostat do takového stavu. "Za prvé," řekl jsem, "proč? Proč jste ho napadla?" Polkla. "Měla bych vám poděkovat za to, že jste mi pomohl, když se mě zeptal, proč jsem za vámi přišla. Nevěděla jsem, co mám říci." "Není zač. Co řeknete, když se vás zeptám já?" "Přišla jsem, abych něco zjistila. Jestli jste jim řekl, co vám včera svěřil Cal. Vím, že jste jim to musel říci, protože ho zatkli." Zavrtěl jsem hlavou. "Drží ho jako důležitého svědka, protože to bylo jeho laso a on našel tělo. Slíbil jsem mu, že to, co mi řekl, nebudu nikde opakovat, a to jsem dodržel. Kdybych to řekl, měli by motiv, že by si lepší nemohli přát, a obvinili by ho z vraždy." "Vy jste jim to neřekl? Přísaháte, že ne?" "Přísahám jenom jako svědek před soudem a ještě tam nejsem. Neřekl jsem to nikomu, ale teď mám před sebou takový problém. Slečna Rowanová najala Nera Wolfa, aby vyšetřil tu vraždu, a on mě požádá, abych mu referoval o tom, co se tam včera večer stalo. Nemůžu mu říci, co mi Cal svěřil, protože jsem mu to slíbil, a panu Wolfovi budu muset říci, že musím něco vynechat, což se mu nebude líbit. Kdyby byl Cal po ruce, vyžádal bych si jeho svolení, ale on tu není." "To jste to dokonce neřekl ani Neru Wolfovi?" "Ne." "Slíbíte mi, že to neřeknete policii? Že jim to neřeknete nikdy, ať se stane cokoli?" "Jistěže neslíbím." Podíval jsem se na ni. "Používejte hlavu, jestli jste ji už našla. To, jestli obviní Cala z vraždy, nezávisí jen na mně. Zjistili, že si Eisler pozval v neděli večer k sobě domů slečnu, a teď zajišťují otisky. Jestli tam najdou vaše a dozvědí se, že vy a Cal jste dobří přátelé, což zjistí, bude v tom Cal až po uši, a já bych byl pěkný blázen, kdybych čekal, až se mě na to zeptají pod přísahou." Napřáhl jsem k ní dlaň. "Víte, potíž spočívá v tom, když už o tom mluvíme, že vy si myslíte, že ho Cal zabil, a já vím, že ne. Měla byste se stydět. Znáte ho už dva roky a já se s ním seznámil teprve minulý týden, ale znám ho líp než vy. Můžu se splést a už jsem se párkrát spletl, ale když si mě vzal včera stranou a zeptal se mě, jak má stáhnout z kůže jednu krysu, nechystal se spáchat vraždu. A vražda Wada Eislera byla dopředu promyšlená, ať už vzal Calovi laso kdokoli. A to se nezmiňuju o tom, jak vypadal a mluvil, když mi ukazoval to tělo. Kdybych si myslel, že existuje jen malá pravděpodobnost, že ho Cal zabil, nevynechal bych ve svém hlášení panu Wolfovi nic. Ale nemůžu slíbit, že to budu držet pod pokličkou, ať se stane cokoli." "Můžete, když budete chtít," řekla. "Já si nemyslím, že ho Cal zabil. Vím, že ne. Zabila jsem ho sama." Vykulil jsem na ni oči. "Cože jste? Zabila Eislera?" "Ano." Polkla. "Cožpak nechápete, jak to je? Samozřejmě jim musím říci, že jsem ho zabila, ale až mě zavřou, Cal řekne, že ho zabil on, protože jsem mu řekla o té neděli večer. Ale já řeknu, že jsem mu o té neděli večer neřekla. Bude to moje slovo proti jeho a oni si budou myslet, že se mě jenom snaží chránit. Takže to na vás závisí. Musíte mi slíbit, že jim neřeknete, co vám Cal včera svěřil. Protože jsem ho zabila já a proč vy byste měl chránit mě? Proč by vám mělo záležet na tom, co se mnou bude, když jsem zabila člověka?" Upřeně jsem ji pozoroval. "Víte," řekl jsem, "aspoň jste mi odpověděla na otázku, proč jste se pustila do Cramera. Chtěla jste mu nasadit do hlavy myšlenku, že jste učiněný postrach. Nebylo to tak docela hloupé, ve skutečnosti to bylo napůl chytré, no, ale teď se na to podívejme. Možná by vám to poldové mohli eventuálně spolknout, to, že jste ho zabila, přinejmenším byste je na chvíli zmátla, ale mě ne. Když jsem šel včera večer do té kůlny a našel vás tam s Calem, první věc, kterou řekl, byla, že si myslíte, že ho zabil. A teď si -" "Cal se spletl. Jak bych si mohla myslet, že ho zabil on, když vím, že jsem to byla já?" "To je blbost. Slyšel jsem, co řekl, a taky jsem mu viděl do obličeje a vám taky. Vy si pořád ještě myslíte, že ho zabil on, a chováte se jako hlupačka." Sklonila hlavu, ruce jí vyjely nahoru a přikryly obličej a lokty se zaryly do prsou. Ramena se jí třásla. Pronesl jsem ostře. "To nejhorší, co můžete udělat, je říci poldům, že jste ho zabila. Bude jim trvat asi tak deset minut, než vás nachytají při lži, a kde pak Cal bude? Možná byste jim o té neděli večer měla říci, ale samozřejmě jim neříkejte, že jste to řekla Calovi. Jestli v Eislerově bytě najdou vaše otisky prstů, budete to muset nějak vysvětlit. A je lepší to vysvětlit dřív, než si o to řeknou sami. To nebude těžké, prostě jim jen vyličte, co se stalo." "Nenajdou mé otisky prstů," řekla, nebo jsem si myslel, že to řekla. Hlas se jí ztrácel v dlaních, kterými si stále ještě přikrývala obličej. "Řekla jste, že nenajdou vaše otisky?" zeptal jsem se. "Ano. Tím jsem si jistá." Zíral jsem na ni. Ani ne tak kvůli těm slovům, ale kvůli tomu tónu - anebo to nebyl ten tón, přidušený v dlaních, ale zkrátka něco. Dá se to nazvat bláznivé tušení a člověk nikdy neví, co takové tušení vyvolalo. Bylo to tak nepravděpodobné, že jsem to skoro přešel, ale přejít tušení se nikdy nevyplácí. "Tím si nemůžete být jistá," pronesl jsem. "Něčeho jste se musela dotknout. Byl jsem v tom bytě na večírku. Když jste vešla, zastavila jste se v hale, kde jsou ty mramorové sochy?" "Ne. On... šel rovnou dál." "Do obýváku. Tam jste se zastavila?" "Ano." "Odvedl vás k oknu, abyste se podívala na ptáky v klecích? Vždycky to tak dělá. Ty klece jsou z nerez oceli, ideální na otisky prstů. Dotkla jste se některé z nich?" „Ne. Jsem si tím jistá." Sňala ruce z obličeje a zvedla hlavu. "Jak blízko jste k nim došla?" "Proč... moc ne. Jsem si jistá, že jsem se jich nedotkla." "To já taky. A jsem si taky jistý, že jste zatracená lhářka. V Eislerově bytě žádné mramorové sochy ani klece nejsou. Nikdy jste tam nebyla. Co jste to za blázna? To chodíte a vykládáte samé lži jen tak pro nic za nic?" Přirozeně jsem očekával nějakou reakci, ale ne tu, která následovala. Narovnala se v křesle a zpříma se na mě podívala, rozhodně a pevně. "Já nejsem žádná lhářka," pravila. "Také nejsem blázen, kromě toho, co se týká Cala Barrowa. V životě, jakým jsem žila, si dívka vytvoří určitý postoj k mužům, nebo aspoň já si ho vytvořila. Žádné legrácky. Ohrady zavřené a uzdu pěkně nakrátko. Pak jsem potkala Cala a začala se na to dívat jinak. Za nějakou dobu by se dalo říci, že jsem se do něj zamilovala. Myslela jsem si, že vím, že cítí to samé, ale nikdy nic neřekl a já samozřejmě taky ne. Viděla jsem ho jen tu a tam, většinou byl na severu, a když jsem přijela do New Yorku na tohle rodeo, byl tady. Myslela jsem si, že je rád, že mě vidí, a dala jsem mu najevo, že ho taky ráda vidím, ale pořád nic neříkal, a když uplynuly dva týdny a za chvíli se máme rozloučit, říkala jsem si, že už mu to řeknu sama, a pak v neděli večer mi Nan Karlinová řekla o Wadu Eislerovi, jak ji -" "Nan Karlinová?" "Ano. Řekl jí, že pořádá u sebe v bytě večírek, a ona šla s ním. Když se tam dostali, žádný večírek se nekonal, a on začal být drsný a ona taky a dostala se odtamtud." "To vám řekla v neděli večer?" "Ano, když se vrátila do hotelu, zastavila se u mě na pokoji. Je hned vedle jejího. A pak tady bylo to ucho." Zvedla ruku a odhrnula si vlasy za levé ucho. "Říkám vám to celé. V neděli večer jsem nedávala moc pozor na svého mustanga a odřela jsem se o přezku. Nechtěla jsem před Calem přiznat, že nevím, jak zacházet s koňmi. Takže když jsme se včera ráno sešli u snídaně, řekla jsem mu - víte, co jsem mu

řekla. Myslela jsem si, že až to uslyší, jak se mě nějaký chlap pokoušel dostat, pochopí, že je načase, aby něco řekl. Vím, že jsem se chovala jako zatracený blázen, řekla jsem vám, že jsem blázen, co se týká Cala Barrowa, ale asi ho neznám tak dobře, jak jsem si myslela. Nikdy si neříká o maléry. Myslela jsem, že na mě bude jenom dávat pozor, a bude to v pořádku. To jsem chtěla. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že ho zabije." "Ale on ho nezabil. Kolikrát vám mám říkat, že ho nezabil. Komu ještě to Nan řekla?" "Chtěla to říci Rogerovi, Rogeru Dunningovi. Zeptala se mě, jestli si myslím, že by to měla říci Rogerovi, a já řekla, že jo, protože nás požádal, abychom se k Eislerovi chovaly shovívavě, abychom mu nedávaly moc zabrat, pokud nebudeme muset. Takže jsem si říkala, že by to měl vědět. Nan řekla, že mu to poví hned." "Komu ještě to řekla?" "Myslím, že nikomu. Donutila mě, abych jí slíbila, že to neřeknu Melovi." "Melu Foxovi?" "Ano. Ona a Mel do toho chtějí praštit a ona měla strach, že by mohl něco udělat. Jsem si jistá tím, že mu to neřekla." "Řekla jste mu to vy?" "Jistěže ne. Slíbila jsem Nan, že mu to neřeknu." "Dobrá." Zvedl jsem ruce a nechal je klesnout. "Jste ten nejvzácnější druh, na jaký jsem kdy narazil. A to o géniech něco vím. Pro jednoho pracuju. Ale vy jste něco nového - antigénius. Nebylo by k ničemu říkat vám, že -" Zazvonil telefon a já se otočil na židli, abych ho zvedl. Byl to Lon Cohen z Gazette. Chtěl vědět, kolik bych chtěl za exkluzivní rozhovor na téma, kdo uškrtil Wada Eislera a proč. Řekl jsem mu, že jsem ho oddělal sám, a až naklepu na stroji doznání, udělám pro něj jednu kopii navíc, ale teď nemám čas. Když jsem se natahoval a pokládal sluchátko, ozval se vedle mě Wolfův hlas, ne moc nahlas, ale zřetelně, přestože vycházel z vodopádu, který překrýval naslouchací otvor. "Archie, nehýbejte se. Neotáčejte se. Vytáhla z kabelky zbraň a míří na vás. Slečno Jayová. Váš záměr je jasný. Kdyby byl pan Goodwin mrtev, nikdo by nemohl prozradit, co jste včera u snídaně řekla panu Barrowovi, pouze sám pan Barrow, a to vy popřete. Váš osud bude samozřejmě zpečetěn, jelikož nemůžete doufat, že uniknete spravedlivému trestu za vraždu pana Goodwina, ale přijmete jej, abyste mohla zachránit pana Barrowa před osudnou záhubou, kterou si myslíte, že jste mu připravila. Zoufalá pomoc z nouze, ale schůdná. Teď vám však není nic platná, protože jsem vás slyšel. Nemůžete mě také zabít, protože nevíte, kde jsem. Položte zbraň. Dodávám, že pan Goodwin pro mě pracuje léta, znám ho dobře a přijímám jeho závěr, že pan Barrow nezabil Wada Eislera. Nedá se jen tak oklamat. Položte zbraň." Ani jsem se nehnul, ale nebylo to jednoduché. Jistěže mi po zádech běhal mráz, ale horší bylo to, že jsem se cítil tak zatraceně hloupě -jen tak tam sedět zády k ní, zatímco Wolfe držel svou řeč. Když zmlkl, měl jsem toho dost. Otočil jsem se. Ruka s revolverem jí odpočívala na koleni a ona na něj zírala, očividně v úžasu nad tím, jak se tam dostal. Vstal jsem a vzal jí ho. Byl to starý graber s krátkou hlavní. Otevřel jsem bubínek. Plně nabitý. Jak jsem vyndával z bubínku náboje, Wolfe vešel z haly do kanceláře. Přitom mluvil: "Archie. Záleží panu Barrowovi na téhle ženě?" "Jistěže ano. Tohle by ho dokonce mohlo povzbudit k tomu, aby se vyslovil." "Bůh mu pomáhej." Pohlédl na ni. "Madam, jste tím nejnebezpečnějším žijícím stvořením. Ale jste tu a já bych vás mohl potřebovat." Otočil hlavu a zařval: "Fritzi!" Fritz musel být v hale, protože se objevil okamžitě. "Tohle je slečna Laura Jayová," řekl mu Wolfe. "Doprovoďte ji do jižního pokoje, a až bude hotov oběd, doneste jí podnos." "Já jdu," řekla Laura. "Jdu do... jdu." "Ne. Během hodiny byste se dostala do dalšího maléru. Hodlám odhalit vraha a přijal jsem závěr pana Goodwina, že to nebude pan Barrow, a budu vás pravděpodobně potřebovat. Tohle je pan Fritz Brenner. Běžte s ním." "Ale já musím -" "K čertu - půjdete už? Pan Cramer by rád věděl, proč jste přišla za panem Goodwinem. Chcete, abych mu zavolat a pověděl mu to?" Šla. Vzal jsem její sako z pohovky a podal ho Fritzovi a ten ji doprovodil z místnosti a dále k výtahu. Wolfe mi zavelel: "Sežeňte pana Dunninga," přešel ke svému stolu a posadil se. Uložil jsem graber a náboje do zásuvky, podíval se do telefonního seznamu na číslo hotelu Paragon, popadl sluchátko a vytáčel. Recepční mi řekla, že to v Dunningově pokoji nikdo nebere, a já ji požádal, aby ho nechala vyvolat. Když ho nemohli najít, nechal jsem mu vzkaz a zkusil to v Madison Garden a nakonec ho sehnal. Wolfe si vzal svůj telefon, já poslouchal u druhého aparátu na svém stole. "Pan Dunning? Tady Nero Wolfe. Včera jsme se setkali u slečny Lily Rowanové. Slečna Rowanová mě najala, abych vyšetřil to, co nazývá zneužitím pohostinnosti - násilnou smrt jednoho z jejích hostů, a já bych s vámi rád mluvil. Mohl byste laskavě přijít ke mně do kanceláře, řekněme ve čtvrt na tři?" "To nemůžu," odpověděl Dunning. "Není to možné. Stejně jsem už všechno, co vím, řekl policii. Řekl bych, že slečna Rowanová má právo vás najmout, když chce, ale nechápu proč... ale stejně nemůžu. Je to jako noční můra, tohle, jo, noční můra, ale dneska večer máme představení, pokud se toho dožiju." "Vražda vyvolává noční můry. Řekl jste policii o tom, že slečna Karlinová navštívila v neděli večer pana Eislera v jeho bytě?" Ticho. Pět vteřin. "Ano?" "Nevím, o čem mluvíte." "To nepůjde, pane Dunningu. Mohu se na to zeptat policie, pokud budu muset, ale raději bych to nedělal. Raději bych to probral s vámi a se slečnou Karlinovou a panem Foxem. Kdybyste sem s nimi laskavě přišel ve čtvt na tři. Ano či ne dokonale postačí. Nemuselo by být moudré mluvit o tom po telefonu." Opět ticho. Šest vteřin. "Budu tam." "Se slečnou Karlinovou a panem Foxem?" "Ano." "Dobře. Budu vás čekat." Zavěsil a podíval se na mě. "Archie. Pokusí se ta žena vylézt oknem?" "Ne. Je zajištěné." "Velmi dobře." Vzhlédl a podíval se na hodiny na stěně. "Za tři čtvrtě hodiny bude oběd. Začněte referovat."

IV.

Když společnost dorazila, nebyl jsem dole, abych je pustil dovnitř. Přišli o pět minut dřív, ve dvě deset, a já byl nahoře s Laurou Jayovou. Jižní pokoj je o dvě patra výš, na stejném podlaží jako můj, vzadu nad Wolfovým pokojem. Odešel jsem od stolu ještě předtím, než Wolfe dopil kávu, a vyšel ty dvě patra nahoru částečně proto, abych se ujistil, že tam ještě pořád je, částečně, abych se přesvědčil, jestli snědla něco z toho, co jí Fritz přinesl, a částečně proto, abych jí řekl, že přijde Nan, Mel a Roger Dunning, a pokud bude Wolfe chtít, aby se ke společnosti připojila později, buď pro ni přijdu sám, nebo pošlu Fritze. Všechny tři účely byly splněny. Byla tam, stála u okna a slunce házelo ohnivé odlesky na její medově zbarvené vlasy. Na talíři zbyl jenom jeden kreolský lívaneček a miska na salát byla prázdná. Čekal jsem, že bude trvat na tom, že se mnou půjde dolů, místo aby čekala, až ji zavoláme, ale netrvala na tom. Jen tak ze zvědavosti jsem se jí zeptal, jestli měla v úmyslu zmáčknout kohoutek hned, jak jsem zavěsil, nebo chtěla počkat, až se otočím, a ona odpověděla, že bych měl vědět, že by nestřelila člověka do zad. Když jsem sešel do kanceláře, byli tam - Roger

Dunning seděl v červené kožené klubovce a Nan Karlinová a Mel Fox ve žlutých křesílkách otočených k Wolfovu stolu. Když jsem vešel a obcházel je, ani se na mě nepodívali, byli příliš zaujati Wolfem, který mluvil. "... zdroj mých informací není důležitý. Pokud budete i nadále zapírat, budete pouze oddalovat pozdější rozpaky. Policie zjistila, ne ode mě, že si Eisler vzal v neděli večer do svého bytu nějakou ženu, a zajišťují otisky prstů. Zcela určitě nějaké vaše otisky najdou, slečno Karlinová. Pan Goodwin mi řekl, že jste včera večer všichni souhlasili s tím, aby vám odebrali vzorky. Jste v pěkné kaši. Pokud o tom odmítnete hovořit se mnou, radím vám, abyste to okamžitě oznámila policii, dříve než vás budou s tímto faktem konfrontovat sami." Nan otočila hlavu a podívala se na Mela a já jí viděl přímo do obličeje. Dokonce i když na sobě neměla růžovou košili, levisky a kovbojské boty, ale halenku, sukni a lodičky, každý Newyorčan by okamžitě poznal, že je odjinud. Dívčí obličej se nemůže při víkendech strávených na pláži, a dokonce ani při čtrnáctidenním výletu na Bermudy opálit tak dohněda. Mel Fox se setkal očima s jejíma a řekl: "Do háje." Nan se vrátila k Wolfovi. "To vám řekla Laura," pravila. "Laura Jayová. Je jediná kromě Rogera Dunninga, kdo o tom věděl, a ten by to neudělal." "Říká, že by to neudělal," pronesl Mel. Zabodl pohled do Dunninga. "Nepovolil bys nikomu sedlo, že ne, Rogere?" "Samozřejmě, že ne," řekl Dunning. Trochu to vykvikl a odkašlal si. Jeho úzký, kostnatý obličej vypadal jako tříska. Stále znovu a znovu si všímám toho, že se pod vlivem stresu kulatý obličej ještě víc zakulatí a dlouhý prodlouží. Zeptal se Wolfa: "Řekl jsem vám to já?" "Ne." K Nan: "Říkáte, že slečna Jayová a pan Dunning jsou jediní, kdo o tom věděli. Kdy jste jim to řekla?" "V neděli večer, když jsem se vrátila do hotelu. Laufin pokoj je hned vedle mého. Vešla jsem dovnitř a řekla jí to. Myslela jsem, že bych to měla říci Rogerovi, a ona taky. Když jsem šla do svého pokoje, zavolala jsem mu, on přišel a já mu to řekla." "Proč jemu? Jste s ním v úzkém vztahu?" "S nimi Dobrý bože. S ním?" "Ta otázka se nabízí. Je možné, že se tak rozzuřil, že se rozhodl Eislera zabít - možná ho k tomu dohnala tajná vášeň. Nebo ne?" "Tak se na něj podívejte," řekla Nan. Podívali jsme se. Aniž bychom mu chtěli křivdit, museli jsme připustit, že nevypadal jako člověk, který by mohl zahořet vášní, ať už tajnou, nebo přiznanou. "Ještě nikdy jsem nezabil člověka," pravil. "Proč mi to Nan řekla - myslela si, že by měla, a měla naprostou pravdu. Byla to částečně moje vina, že šla s Eislerem do toho bytu. Řekl jsem děvčatům, aby mu popustila uzdu, dokud si nezačne moc dovolovat. Věděl jsem, že se o sebe dokážou postarat, a Nan mi chtěla říci, že jestli se k ní ještě jednou přiblíží, odnese si něco mnohem horšího než jen škrábanec, a já se jí nemohl divit." „Proč jste je žádal, aby mu popustily uzdu?" "Inu," Dunning si olízl rty. "Svým způsobem jsem byl zahnaný do kouta. Kdyby nám Eisler nevěnoval ty peníze, nemohli bychom letos do New Yorku přijet, prostě nebylo by to jednoduché. Moc jsem toho o něm nevěděl, když jsem s ním poprvé podepisoval smlouvu, jenom to, že má peníze. Byl v pořádku, až na ta děvčata, ale já nevěděl, že je takový. Věděl jsem, že když nepřibrzdí, mohly by vzniknout potíže, ale zdálo se mi, že by nebylo k ničemu mu to říkat. Co jsem mohl dělat? Nemohl jsem ho zavřít do ohrady. Když mi Nan řekla o té neděli večer, myslel jsem si, že by ho to mohlo zarazit, mohlo by mu dojít, že děvče, které dokáže zvládnout mustanga, dokáže zvládnout i jeho." "Řekl jste mu to?" "Ne, neřekl. Doufal jsem, že nebudu muset. Ale rozhodl jsem se, že na něj budu dávat pozor. Včera na té střeše, když jsem si všiml, že není na terase, trochu jsem ho hledal, uvnitř i venku. Když jsem ho nemohl najít a viděl jsem, že všechna děvčata jsou v pořádku, myslel jsem si, že toho nechal a odešel, a to mi vyhovovalo." "V kolik hodin to bylo? Když jste ho hledal a nemohl ho najít." Dunning zavrtěl hlavou. "Nemůžu to říci přesně. Policie to na mně chtěla a já dělal, co jsem mohl, ale to jediné, co můžu říci, je, že to bylo chvíli potom, co šla slečna Rowanová dovnitř pro kávu - možná tři minuty, možná déle. A pak, když jsem se vrátil dovnitř, Cal Barrow řekl, že mu zmizelo laso, a hledal ho a já si říkal, jestli si ho Eisler nevzal, ale nedokázal jsem přijít na to proč." "Kolika lidem jste řekl o příhodě slečny Karlinové v Eislerově bytě?" "Kolika lidem?" Dunning se zamračil. "Vůbec nikomu. K čemu by to bylo dobré?" "Vy jste to nikomu neřekl?" "Ne." "Ani policii?" "Ne." Olízl si rty. "Říkal jsem si, že by je to jenom poštvalo proti Nan, a neviděl jsem v tom žádný smysl. To, jak jste se jí ptal na ni a na mě, nic mezi námi není, je jenom jednou z dívek, ale znám ji hezky dlouho a vím, že by nezabila člověka jenom proto, že na ni sáhl. Rád bych se vás na něco zeptal. Říkáte, že vás slečna Rowanová najala, abyste to vyšetřil?" "Ano." "Vy jste tam nebyl, když se to stalo, ani Goodwin. Je to tak?" "Ano." "Ale slečna Rowanová ano a ona vás najala. Platí vás. Takže nebudete přirozeně vyšetřovat ji. Včera jsem měl takový dojem, že Eislera neměla zrovna moc v lásce. Ale myslím, že to vás nezajímá. Řekl bych, že si myslíte, že to musí být někdo z nás, z chlapců, děvčat a mě." Wolfe zavrčel. Otočil hlavu. "Archie. Ještě jsem se vás nezeptal. Zabila slečna Rowanová pana Eislera?" "Ne, pane." "Pak je to vyřešeno. Pane Dunningu, očividně to byl někdo z vás. Mimochodem, slečno Karlinová, vás jsem se také neptal - zabila jste pana Eislera?" "Ne." "Pane Foxi. A vy?" "Ne." "Kdy jste se poprvé dozvěděl o nedělní návštěvě slečny Karlinové u Eislera v bytě?" "Dneska. Před dvěma hodinami. Roger mi to řekl potom, co jste mu zavolal. Kdybych o tom věděl v neděli večer nebo včera ráno, Eislera by tam včera nikdo nezabil, protože by tam nebyl. Ležel by v posteli nebo možná ve špitále." „Pak je škoda, že jste to nevěděl." "Jo. Roger mi to řekl, protože jste ho požádal, aby mě přivedl. Nevěděl proč a já to taky nevím, ale můžu hádat. Jste přítelem Harveyho Greva." "To je pan Goodwin." , Jo. Takže mu Harvey říká různé věci. Řekl mu o Nan a o mně, že chceme strčit hlavu do chomoutu, což chceme, a vy -" "Harvey ne," přerušila ho Nan. "Laura. Řekla mu to Laura. Protože zatkli Cala." "Dobrá, možná Laura." Mel se díval na Wolfa. "Takže to vypadá jako tutovka. Eisler vyjel po mé holce a já ho zabil. Takže jste řekl Rogerovi, aby mě přivedl. Vypadá to, že jste stejně mazaný jako oni, umíte otočit smyčku až za roh, ale uvidíme, jestli to zkusíte. Tady Roger říká, že to, že tam Nan šla, nikomu neřekl. Tady Nan říká, že to neřekla nikomu, jenom Laufe a Rogerovi. Takže já o tom nevěděl, pokud mi to neřekl sám Eisler, a to nevypadá jako moc chytrý nápad. A teď je mrtvý. Takže takhle si stojím a teď jste na řadě vy." "Ale ty jsi o tom věděl!" Byl to hlas Laury Jayové a vycházel z vodopádu, který zakrýval naslouchací otvor ve zdi jen kousek od Rogera Dunninga. Ten sebou trhl. Vyskočil jsem a vyrazil do haly, ale dostal jsem se jen do půli cesty, když se objevila Laura. Šla rovnou k Melovi, zastavila se tváří v tvář k němu a prohlásila: "Věděl jsi o tom, protože jsem ti to řekla." Otočila se k Wolfovi: "Včera. Řekla jsem mu to včera ráno. Myslela jsem, že -" Ale nedořekla. Nan na ni skočila a dala jí pořádnou facku.

V.

Když se do sebe dají dvě ženy, je nějak těžší je od sebe odtrhnout než dva muže. Není to jen tím, že ženě nechcete ublížit, pokud to vůbec můžete nějak ovlivnit, ale taky tím, že se kroutí jako klubko hadů a člověk může snáz schytat nějaké ty škrábance a kousnutí. A když se jedná o dvě temperamentní kovbojky - to je teprv mela. Ale něco platný jsem tam přece jenom byl. Roger a Mel k nim stáli blíž než já. Když jsem se k nim dostal, držel Roger Lauru za ramena a Mel Nan okolo pasu. Odtrhli je od sebe a já si jenom stoupl mezi ně. Laura se Rogerovi vyškubla, ale já to jistil. Mel svíral Nan pevně. "Fuj," odfrkl si Wolfe. "Slečno Jayová, vaše nadání působit zmatek je obdivuhodné. Archie, dejte -" "Lže," prohlásila Nan. Ztěžka oddychovala a oči jí plály. "Věděla jsem, že to byla ona. Věděla jsem, že -" "Počkej, Nan," přikázal jí Mel a pohledem si měřil Wolfa. "Takže jste to takhle pěkně upekl, co? Pěkně jste jí řekl, co má dělat, ne?" "Ne." Ohradil se důrazně Wolfe. "Začíná to vypadat jako fraška. Měla jste pravdu, slečno Karlinová, ovšem pouze až do určitého bodu. Slečna Jayová, v obavách o pana Barrowa, přišla za panem Goodwinem, aby mu řekla o vašem zážitku v Eislerově bytě. Prohlásila, že jste ji donutila slíbit, že to neřekne panu Foxovi, a že slib dodržela. Jelikož jsem si myslel, že by bylo šikovné mít ji po ruce, nechal jsem ji zavést do jednoho pokoje nahoře a přiměl ji, aby tam zůstala. Její náhlý příchod mě překvapil stejně jako vás. Slečno Jayová, řekla jste panu Goodwinovi, že jste to panu Foxovi neřekla?" "Ano." Vystrčila bradu dopředu. "Ale teď tvrdíte, že jste mu to řekla?" "Ano." "Kdy a kde přesně?" "Včera ráno v hotelu. Po snídani v hale." "Snídala jste s panem Barrowem. Byl u toho?" "Ne. Šel si koupit cigarety. Já jsem uviděla Mela, šla k němu a řekla mu to." "Podívej se sem, Lauro," řekl jí Mel. "Podívej se na mě." Otočila pomalu hlavu a podívala se mu zpříma do očí. "Víš zatraceně dobře, že to tak nebylo," řekl jí. "Nakukal ti to ten podvodník. Řekl ti, že takhle dostaneš Cala z maléru. Že jo?" "Ne." "To chceš říci, že tady můžeš takhle stát a lhát mi do očí?" "Já nevím, Mele, nikdy jsem to nezkoušela." "Poslechni, Lauro," ozval se za jejími zády Roger Dunning. "Jestli je to kvůli Calovi, tak si myslím, že to není zapotřebí. Nasadil jsem na to právníka a ten ho brzy dostane ven na kauci - třicet tisíc dolarů. Možná, že už je venku. Nemůžou ho obvinit z vraždy, pokud neprokážou, že existuje nějaký důvod, proč chtěl Eislera zabít. A žádný takový důvod neexistuje." "To není jenom její vina," poznamenal Mel. Otočil se ke mně. "Vy jste taky mazaný, co?" „Moc ne," já na to. "Někdy se mi to podaří." "Vsadím se, že jste, a to pěkně. Vsadím se, že dokážete docela dobře odpovídat na otázky. Co kdybych se vás zeptal, kde jste byl včera, když někdo zabíjel Eislera?" "To je jednoduché. Řídil jsem auto. Vezl jsem pana Wolfa domů a pak jsem jel zpátky na Šedesátou třetí ulici." "Byl s vámi ještě někdo další?" "Ne. Jenom my dva." "Potkal jste cestou někoho, kdo vás zná?" "Ne." "Viděl vás tu někdo kromě Wolfa?" "Ne, nešel jsem dovnitř. Chtěl jsem být zpátky včas na to číslo s lasem - myslím tím tu soutěž, ne uškrcení Eislera. Dáváte docela dobré otázky, ale u mě narazíte na stejný háček jako u Cala Barrowa. Budete muset najít nějaký důvod, proč jsem chtěl Eislera zabít." "Jo. Nebo, proč by to po vás chtěl Wolfe, pro něho děláte. Nebo ta slečna Rowanová, ta, co ho najala." Obrátil se k Wolfovi. "Radši si s touhle Laurou Jayovou dejte majzla. Není to typ na lhaní." Otočil se k Lauře. "S tebou si ještě promluvím, Lauro. O samotě." A pak k Rogeru Dunningovi. "Ten právník, který má dostat Cala ven na kauci, stojí vůbec za něco?" Rogerův protáhlý obličej se ještě prodloužil. "Řekl bych, že je v pořádku. Vypadá to, že se vyzná." "Chci s ním mluvit. Pojď, Nan. Půjdeš se mnou. Nenecháme se -" Zazvonil zvonek. Mel měl Nan pod kontrolou, tak jsem šel. Jediný pohled domovními dveřmi mi ukázal devadesát pět kilo živé váhy na verandě - seržanta Purleyho Stebbinse z oddělení vražd. Došel jsem ke dveřím, nasadil na ně řetízek, otevřel je na těch pět centimetrů, co mi řetízek dovoloval, a omluvně pronesl: "Dneska žádné stopy. Nejsou bohužel na skladě." "Otevřete, Goodwine." Je to holt seržant. "Chci Nan Karlinovou." "To se vám nedivím. Je velmi přitažlivá -" "Dejte si pohov. Otevřete. Mám na ni zatykač a vím, že je tady." Nemělo smysl dělat z toho drama, jelikož od té chvíle, co Cramer vytáhl paty, dům pravděpodobně sledovali. Co se týče toho zatykače, samozřejmě že ji poldové vystopovali podle těch otisků, co nechala u Eislera v bytě. Ale Wolfe nesouhlasí s tím, aby poldové zatýkali někoho v jeho domě, ať už je to kdokoli. "Co když jste přinesl nesprávný zatykač?" zeptal jsem se. Vytáhl ho z kapsy a strčil ho do mezery a já si ho vzal a prohlédl si ho. "Dobrá," řekl jsem, "ale pozor na ni, mohla by vás kousnout." Sundal jsem řetízek, otevřel dveře, podal mu zatykač, jak přecházel přes práh, a následoval ho do kanceláře. Nedělal z toho žádnou vědu. Přešel místností rovnou k Nan, ukázal jí ten papír a pravil: "Oprávnění zajistit vás jako důležitého svědka ve věci vraždy Wada Eislera. Jste zatčena. Půjdete se mnou." Mě zajímala Laura. Možná vyhrkne, že by měl sebrat taky Mela, protože mu to řekla, takže jsem byl v mžiku u ní, ale ani nepípla. Stála bez hnutí a zatínala zuby. Wolfe zavrčel, ale nepromluvil. Nan chytla Mela za paži. Mel si vzal zatykač, přečetl ho a řekl Stebbinsovi: "Není tady kvůli čemu." "Chceme si ověřit nějaké informace." "Kam ji odvedete?" "Zeptejte se v kanceláři státního zástupce." "Přivedu jí právníka." "Jistě. Každý by měl mít svého právníka." "Jdu taky." "S námi ne. Jdeme, slečno Karlinová." Wolfe promluvil. "Slečno Karlinová. Budete se samozřejmě řídit vlastním úsudkem. Nic vám nenavrhuji. Chci vám pouze říci, že vás nikdo nemůže přinutit mluvit, dokud se neporadíte s právníkem." Stebbins a Mel Fox promluvili oba najednou. Stebbins řekl: "Na nic se vás neptala." A Mel: "Vy zatracený hade." Stebbins se dotkl Nanina lokte a ona vykročila. Když vycházeli ven, Nan a Stebbins napřed a Mel s Rogerem za nimi, zůstal jsem s Laurou. To, že je viděla odcházet, ji mohlo k něčemu přimět. Ještě pořád zatínala zuby. Když jsem uslyšel, jak se domovní dveře zavírají, šel jsem je zkontrolovat a vrátil se zpátky. Čekal jsem, že se na ni bude Wolfe mračit, ale nebylo tomu tak. Opíral se dozadu, oči měl zavřené a pohyboval rty. Vyšpulil je ven, pak vtáhl dovnitř a opět ven a dovnitř a ven. Dělá to jenom tehdy a zároveň pokaždé, když někde narazí na nějakou trhlinu, nebo si to aspoň myslí, a snaží se skrze ni prohlédnout na druhou stranu.Nemám ho při tom rušit, takže jsem přešel ke svému stolu, ale neposadil jsem se, protože Laura ještě pořád stála, a gentleman by neměl sedět, když žena nebo divoká kočka stojí. Wolfe otevřel oči. "Archie." "Ano, pane." "Pomohlo by nám, kdybychom věděli, zda to slečna Jayová panu Foxovi řekla, nebo ne. Existuje nějaký způsob, jak to zjistit?" Nadzdvihl jsem obočí. Jestli tohle byla ta trhlina, skrze niž se snažil prohlédnout, jistě mu trhliny došly. "Ne s holýma rukama," odpověděl jsem. "Chtělo by to nějakého vědce. Vím, kde byste mohl sehnat jednoho s detektorem lži. Nebo můžete zkusit hypnotyzéra." "Fuj. Slečno Jayová, jak je to teď - teď, když je slečna Karlinová ve vazbě? Řekla jste to panu Foxovi?" "Ano." "Včera ráno v

hotelové hale?" "Ano." "Předpokládám, že chápete, co to pro vás bude znamenat - nebo raději, předpokládám, že to nechápete. Budete -" Zazvonil telefon. Vzal jsem to. "Kancelář Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin." "Tady je Cal, Archie. Nevíte, kde je Laura?" "Možná bych mohl. Kde jste?" "Jsem v hotelu. Jsem venku na kauci. Říkají, že šla ráno pryč, a ještě se nevrátila a v Madison Garden není. Myslel jsem si, že se u vás mohla zastavit." "Počkejte chvilku. Vezmu si to vedle." Popadl jsem blok, napsal na něj: Cal Barrow venku na kauci, hledá Lauru. Když přijde sem, můžete si to ověřit, odtrhl papír a podal ho Wolfovi. Přečetl si to a podíval se na hodiny. Jeho odpolední sezení s orchidejemi začínalo ve čtyři. "Ne," řekl. "To můžete vy. Vezměte ji odsud. Samozřejmě s ním musíte mluvit jako první." Vrátil jsem se k telefonu. "Myslím, že vím, kde ji hledat. Je to trochu komplikované a nejlepší způsob -" "Kde je?" "Já ji přivedu. Jaké máte číslo pokoje?" "Pět set dvacet dva. Kde je?" "Přivedu ji tam za půl hodiny, možná dřív. Zůstaňte v pokoji." Zavěsil jsem a podíval se na Lauru. "To byl Cal. Je venku na kauci a chce s vámi mluvit. Vezmu -" "Cal! Kde je?" "Dovezu vás k němu, ale budu s ním mluvit jako první. Nechci po vás, abyste mi to slíbila, protože byste mi slíbila cokoli, ale jestli se o něco pokusíte, ukážu vám nový způsob, jak zacházet s telaty. Kde máte sako?" "Je nahoře." "Dojděte si pro něj. Kdybych pro něj šel já, nemusela byste tu být, až se vrátím."

VI.

Hotel Paragon na Padesáté čtvrté ulici za rohem Osmé avenue není zase taková díra, ale do Waldorfu má v každém případě daleko. Hodí se tak akorát pro kovboje, kteří účinkují v Madison Garden, vyjma hvězd, samozřejmě. Když jsme s Laurou vešli, bylo v hotelové hale asi dvacet lidí od koní, muži i ženy, někteří v kostýmech a jiní ne. Došli jsme k výtahu a ona se k mému překvapení držela plánu, na kterém jsme se domluvili v taxíku - vystoupila ve čtvrtém patře a šla do svého pokoje. Já zůstal, vystoupil v pátém, našel pokoj 522 a zaklepal na dveře. Otevřely se, ještě než jsem byl s klepáním hotov. "Je," řekl Cal. "Kde je?" Měl na sobě ještě pořád to, co včera -jasně modrou košili, džíny a kovbojské boty. Jeho obličej nevypadal o mnoho čerstvěji než oblečení. "Je ve svém pokoji," odpověděl jsem. "Chtěla si upravit vlasy. Než za námi přijde, chci se vás na něco zeptat. Máte uvnitř židli?" "No, jistě. Pojďte dál a sedněte si." Udělal mi místo a já vešel. Stály tam dvě židle, víc by se jich tam ani nevešlo, postel, prádelník a malý stolek. Na jednu jsem se posadil. Cal zůstal stát a mohutně zívl. "Promiňte," řekl. "Jsem trochu nevyspalý." "Já taky. Staly se určité věci, ale Laura vám o nich může říci sama. Slečna Rowanová najala Nera Wolfa, aby to vyšetřil, a on ví o tom, co jste mi včera svěřil. Laura vám může říci, jak se to dozvěděl. Policajtům, ani nikomu jinému jsem to neřekl." Přikývl. "Myslel jsem si to, jinak by se mě na to zeptali. Jsem hrozně rád. Řekl bych, že jsem si na to vybral toho správného člověka." "Upřímně řečeno, mohl jste si vybrat hůř. Ale teď potřebuju vědět něco jiného. Včera ráno jste se sešel dole s Laurou a posnídal jste s ní. Pamatujete se na to?" "Jistěže pamatuju." "Mel Fox říká, že když jste s Laurou po snídani vešli do haly, nechal jste ji tam a šel si do tabáku koupit cigarety a on s vámi měl krátký rozhovor. Pamatujete se na to?" "Ani ne." Zamračil se. "Nekupoval jsem si žádné cigarety. Mám tady v pokoji celý karton. Mel to musel nějak zmotat." "Rád bych si tím byl jistý, Cale. Vzpomeňte si na to, stalo se to teprve včera. Vy jste s Laurou snídali v kavárně?" "Ano." "Pak jste společně vešli do haly. Jestli jste si nešel koupit cigarety, možná jste si šel pro noviny. Tabák je -" "Počkejte chvilku. Nešli jsme do haly, vyšli jsme z kavárny na ulici. Šli jsme se na něco podívat do Madison Garden." "Pak k tomu mohlo dojít, když jste se vrátili. Šli jste do haly potom." "Nevrátili jsme se tam. Z Madison Garden jsme šli rovnou k té slečně Rowanové. Už byste mi mohl říci, proč je to tak důležité. O čem jsme spolu podle Mela mluvili?" "Hned se to dozvíte. Musím si být jistý -" Ozvalo se klepání na dveře. Cal neztrácel čas a už byl u nich. Byla to Laura. Zachovala se, jak se dalo čekat. Domluvili jsme se na čtvrthodině a uplynulo teprv deset minut. Shledání probíhalo ohromně dramaticky. Cal řekl: "No, ahoj." Laura: ‚Ahoj, Cale." Ustoupil stranou, aby do něj nemusela při vstupu do pokoje vrazit. Vstal jsem a řekl: "Trochu jste mě podfoukla, ale já to čekal." Cal zavřel dveře, přišel k nám a řekl: "Sakra, vypadáš, jako kdyby tě shodil velbloud." Ujal jsem se slova. "Podívejte se," řekl jsem, "až odejdu, budete mít celý čas pro sebe, ale teď si s vámi musím o něčem promluvit a vy budete poslouchat. Sedněte si." "Už jste přece mluvil," poznamenala Laura. "Co jste mu řekl?" "Ještě nic, ale hned to udělám. Jestli nechcete poslouchat vy, vím o někom, kdo chtít bude - inspektor Cramer, když mu zavolám a řeknu, že jsem připravený vypovídat. Sedněte si." Laura se posadila na druhou židli. Cal si sedl na okraj postele. "Řekl bych, že nás držíte v šachu, Archie," pravil. "Doufám, že nejste tak naštvaný, jak to zní." "Nejsem vůbec naštvaný." Sedl jsem si. "Řeknu vám milostný příběh. Dám si s tím práci, protože kdybych to odbyl, bůhví co by Laura zase vyvedla. Včera vám řekla kolosální lež. Dneska řekla mně, že zabila Wada Eislera. Pak - zmlkněte oba! Pak na mě zezadu namířila nabitou zbraň a klidně by ji zmáčkla, kdyby ji nepřerušili. Pak si vymyslela další lež - zkoušela shodit tu vraždu na Mela Foxe. To je-" "Ne!" vykřikla Laura. "To byla pravda!" "Blbost. Vy ani Cal jste po snídani do haly nešli. Šli jste do Madison Garden a odtamtud rovnou k slečně Rowanové. Melu Foxovi jste nic neřekla. Snažila jste se to na něj hodit." "Mluvíte dost rychle," ozval se Cal. "Možná byste měl radši zpomalit a trochu to vysvětlit. Jestli můžete. Co to bylo za lež, co mi včera řekla?" "Že šla v neděli večer k Eislerovi do bytu. Nešla tam. Nikdy u něho nebyla. Eisler tam vzal v neděli večer Nan Karlinovou a Nan to Lauře řekla, když se vrátila do hotelu. Laura vám řekla, že tam byla ona, ze dvou důvodů: nechtěla přiznat, že si nedávala pozor na koně a odřela si ucho, a ten pravý důvod - doufala, že si tím uvědomíte, že je načase se vyslovit. To všechno z lásky. Jste mužem jejích snů. Chce vás ulovit. Chce, abyste si ji vzal v dobrém i zlém, a udělala zatraceně, co mohla, aby to bylo to zlé." "To jsem neřekla!" vykřikla. "Těmihle slovy ne. Řekla jste mu tu lež proto, nebo ne? Zkuste jednou mluvit pravdu." "Dobrá, řekla." Cal vstal. "Nechte nás chvíli o samotě. Můžete se vrátit." "Tohle je slušný hotel. Gentleman by neměl být ve svém pokoji sám s dámou. Půjdu hned, jakmile se něco dozvím. Sedněte si. Přišla dneska a řekla mi, že zabila Eislera, protože si myslela, že jste to udělal vy, pořád si to ještě myslí, byla to její chyba a chtěla si to odpykat sama. Když jsem jí ukázal, že by to nezabralo, vytáhla z kabelky zbraň - vzala si ji uvážlivě s sebou -, když jsem se k ní otočil zády, a připravila se to do mě našít, jelikož jsem byl jediný, kdo věděl, že jste měl motiv. Může vám vyložit, proč to také nevyšlo. Pak -" "Ona by vás nestřelila -" řekl Cal. "Starou belu by nestřelila. Pak přišli Mel, Nan a Roger a ona dostala další nápad.

Prohlásila, že Melovi řekla, že Nan šla v neděli večer k Eislerovi do bytu, jelikož chtěla dát Melovi motiv pro vraždu Eislera. Tvrdila, že mu to řekla včera ráno, když jste šli spolu po snídani do haly a vy jste si šel koupit cigarety. Tuhle báchorku jsem jí teď zarazil." Obrátil jsem se k Lauře. "Radši běžte za Melem a řekněte mu to. Řekněte mu, že jste měla záchvat." Vrátil jsem se ke Calovi. "Jistěže to je docela tvrdé, snažit se hodit na někoho vraždu, ale koneckonců, byla by to hodila na sebe, kdyby to šlo. Napřed to zkusila, takže bych měl přimhouřit obě oči. Říkám vám to všechno ze tří důvodů: za prvé, abyste věděl, čeho všeho je schopna, a abyste ji přivedl k rozumu. Nikdo jiný to nedokáže. Jestli bude mít další nápady, někdo to za ni bude muset odskákat a pravděpodobně to budete vy. Za druhé, chci, abyste si oba uvědomili, že ať už Eislera zabil kdokoli, bude obviněn. Čím dřív, tím líp. Je to jeden z následujících šesti lidí: Nan Karlinová, Anna Casadová, Harvey Greve, Mel Fox a Roger Dunning s manželkou. Jestli znáte nějaký důvod, jakýkoli, proč by si někdo z nich mohl přát Eislerovu smrt, čekám, že mi ho řeknete, a to teď hned." "Říkáte, že si Laura pořád myslí, že jsem ho zabil já," řekl Cal. "Možná, že už to nebude brát tak vážně. Potom, jak ty její nápady dopadly, se musí při myšlence na to celá třást." Podíval jsem se na ni. "Zkuste si to jenom na chvíli představit, Lauro. Když to neudělal Cal, tak kdo?" "Nevím." "Co Harvey Greve? Je to můj přítel, ale pokud to byl on, přehlédnu to. Mohl mít nějaký motiv?" "Nevím." "A co Roger Dunning? Dělal Eisler nějaké návrhy jeho ženě?" "Pokud ano, nikdy jsem to neviděla. A nikdo jiný také ne. Není moc - no, sám jste ji viděl - proč by to dělal? Když měl kolem sebe tolik holek? Musí jí být skoro padesát." Ellen Dunningové pravděpodobně nebyl ani den přes čtyřicítku, ale připouštím, že vypadala trochu uvadle. Obrátil jsem se ke Calovi. "Teď vy. Když jste ho nezabil vy, tak kdo?" Zavrtěl hlavou. "Dostal jste mě. Musí to být někdo z těch šesti?" "Ano." "Pak skutečně nemám tušení. Já prostě nemůžu hádat." "Bude to chtít víc, než jen hádat. Třetí důvod, proč vás obírám o čas a sebe taky: chtěl jsem se na vás znovu podívat a trochu si vás poslechnout. Jste jediný, o kom víme, že měl motiv, a já jsem jediný, kdo to ví. Nero Wolfe přijal moji domněnku, že jste z toho venku, a já to neřekl poldům, ale jestli se pletu, jsem v pěkném průšvihu. Kromě toho, Laura by se mi vysmála a to bych nerad. Zabil jste ho?" "Já vám něco řeknu, Archie." Vlastně se na mě zubil a já byl přitom to jediné, co ho dělilo od elektrického křesla. "Taky bych nechtěl, aby se mi vysmála. A ona se mi nevysměje." "Dobrá." Zvedl jsem se. "Pro rány boží, dávejte na ni pozor. Víte, jaké číslo pokoje má Harvey?" "Jistě. Je to směrem do haly. Pět set třicet jedna." Vyrazil jsem. Klepání na dveře pokoje číslo 531, nejdřív normální a pak hlasité, nepřineslo žádné ovoce. Měl jsem v úmyslu si s Harveym promluvit. Mohl být dole v hale, a kdyby nebyl, zkusil bych to v Madison Garden. Do kanceláře jsem nemusel pospíchat, protože bylo teprve půl páté a Wolfe nesejde ze skleníků dřív než v šest. Sjel jsem dolů výtahem. Všiml jsem si, že je v hale víc lidí, než když jsme přišli. Přecházel jsem kolem a Harveyho jsem neviděl, ale spatřil jsem jiného muže, kterého jsem dobře znal. Stál v rohu na druhé straně haly a bavil se s několika kovboji. Byl to Fred Durkin. Fred měl licenci jako soukromé očko a byl druhý nejlepší ze tří detektivů, které Wolfe považuje za natolik dobré, aby je pověřil zjišťováním různých záležitostí, když potřebujeme s nějakým případem pomoci. Podíval jsem se na hodinky: 16:32. Od té chvíle, co jsme s Laurou odešli, uplynula skoro hodina a půl - dostatečně dlouhá doba na to, aby Wolfe dostal Freda k telefonu, dal mu instrukce a poslal ho do práce. Bylo to tak? Samozřejmě tu Fred mohl být z pověření některé z agentur, pro které dělal, ale to by byla dost velká náhoda a já náhody nemám rád. Tahle otázka teď musela počkat. Jelikož jsem věděl, že se Harvey Greve rád napije, když je něco po ruce, přešel jsem halu a vešel do baru. Bylo tam míň lidí, zato dělali větší rámus. Harveyho jsem neviděl, ale u stěny byly umístěny boxy, já se tam šel podíval a našel ho tam. Seděl v jednom z nich hluboce zabraný do rozhovoru s nějakým člověkem. Ani jeden z nich mě neviděl a já kolem nich prošel, obešel bar a zamířil zpátky do haly a odtud ven na ulici. Ten člověk s Harveym byl Saul Panzer. Saul není pouze nejlepší z oněch tří mužů, které Wolfe používá na práci v terénu, je vůbec tím nejlepším očkem na jih od severního pólu. A tím to bylo jasné. Fred mohl být náhoda, ale oba najednou ne. Wolfe se pověsil na telefon v tu vteřinu, co jsem odešel z domu, anebo zatraceně brzy nato. Co ho tak popíchlo? Čert ví. Na Deváté avenue jsem mávl na taxíka. Když jsem řidiči udal číslo na Třicáté páté ulici, poznamenal: "To je pro mě čest. Archie Goodwin osobně. Vaše jméno je zase v novinách, ale tentokrát bez fotky. Uškrtit chlapa lasem přímo na Park Avenue, to je něco. Kdo to udělal?" Nemám vůbec nic proti tomu být slavný, ale tentokrát jsem měl v hlavě příliš mnoho hádanek na to, abych se spokojeně zašklebil. Na řidiče už navíc čekala další slavná chvíle. Když taxík zastavil před starým domem z hnědého pískovce a já vystoupil, zpoza zaparkovaného auta se vynořil nějaký muž a něco mu říkal. Byl to seržant Purley Stebbins. Řidiči řekl: "Počkejte. Policie." A mně: "Jste zatčen. Mám pro vás předvolání." Vytáhl z kapsy papír a nabídl mi ho. Pořádně si to užíval. Ještě víc by ho potěšilo, kdybych se začal nějak vytáčet, takže jsem to neudělal. Ani jsem se neobtěžoval se na ten papír podívat. "Chcete si ověřit nějaké informace?" zeptal jsem se zdvořile. "Nebo běžná praxe?" "Inspektor vám to poví. Pojedeme tímhle taxíkem. Nastupte si." Poslechl jsem. Sedl si vedle mě a řekl řidiči: "Západní dvacátá, číslo dvě stě třicet," a rozjeli jsme se. Řekl jsem si, že ho budu ignorovat. Samozřejmě čekal, že se vytasím s obvyklými vtípky, takže jsem samozřejmě mlčel. Neotevřel jsem klapačku od té doby, co jsem nastoupil do taxíku, do chvíle, co mě uvedl do kanceláře inspektora Cramera, která se nachází ve třetím patře omšelé staré budovy, kde sídlí policejní okrsek. Neotevřel jsem ji dokonce ani pak. Počkal jsem, dokud jsem neseděl na židli naproti Cramerovu psacímu stolu a dokud neřekl: "Procházel jsem si vaši výpověď, Goodwine, a chci znát podrobněji to, co jste dělal včera odpoledne. Státní zástupce taky, ale já to zkusím jako první. Odešel jste s Wolfem, abyste ho odvezl domů, ve tři dvanáct. Je to tak?" Promluvil jsem. "Je to všechno v mé výpovědi. Odpověděl jsem na tisíce otázek, na některé z nich nejmíň desetkrát. To stačí. Teď budu mlčet, pokud a dokud mi neřeknete, proč jste mě zničehonic sebrali? Jestli si myslíte, že na něco kápnete, tak na co?" "To se uvidí, až jak budeme pokračovat. Odešel jste s Wolfem ve tři dvanáct?" Opřel jsem se dozadu a zívl. Chvíli mě upřeně pozoroval. Pak vzhlédl nahoru na Stebbinse, který stál. Stebbins řekl: "Znáte ho. Od té chvíle, co jsem ho sebral, neřekl ani slovo." Cramer se na mě zadíval. "Dneska odpoledne zavolala na stanici nějaká žena a řekla, že vás včera viděla v půl čtvrté na terase vzadu za střešní nástavbou. Tím časem si byla jistá. Jméno neudala. Nemusím vám říkat, že jestli se Wolfe vrátil domů taxíkem, my toho řidiče najdeme. Odešel jste s ním ve tři dvanáct?" "Díky za varování. V kolik hodin ta žena volala?" "Ve tři třicet devět."

Zamyslel jsem se nad tím. Laura a já jsme se dostali do hotelu asi v půl a pět. První věc, kterou udělám, až budu volný, je, že jí vlastnoručně zakroutím krkem a hodím ji do řeky. "Dobrá," řekl jsem, "je přirozené, že jste zvědaví. Říkáte, že státní zástupce taky, takže to bude dlouhý pohovor. Budu mluvit, až si zavolám. Můžu použít váš telefon?" "Ale já budu u toho." "Jistě, je to váš telefon." Podal mi ho přes stůl, já si ho vzal a vytočil číslo. Vzal to Fritz a já ho požádal, aby to přehodil do skleníku. Po chvilce čekání se ozval Wolfův hlas, rozmrzelý jako vždycky, když ho tam někdo ruší. "Ano?" "To jsem já. Jsem u Cramera v kanceláři. Když jsem se dostal domů, Stebbins na mě čekal venku se zatykačem. Nějaká žena, jméno neudala, zavolala na policii, že mě včera odpoledne viděla v půl čtvrté na terase u slečny Rowanové. Jestli si myslíte, že mě budete zítra potřebovat, radši sežeňte Parkera. Jak jste mě poslal ověřit ta dvě protichůdná tvrzení, správné je to první. Řekněte Fritzovi, aby mi nechal kousek toho telecího kolínka. Může mi to ohřát zítra." "V půl čtvrté včera odpoledne jste byl se mnou v autě." "To já vím, ale oni ne. Cramer by dal svůj měsíční plat za to, kdyby mohl prokázat, že to tak nebylo." Zavěsil jsem a posadil se zpátky. "Kde jsme to byli? Ach, ano. Odešel jsem s panem Wolfem ve tři dvanáct. Další otázka?"

VII.

V 10:39 ve středu dopoledne, když jsme stáli na chodníku Leonardovy ulice a čekali na prázdný taxík, jsem řekl právníku Nathanielu Parkerovi: "To je ale ošklivá urážka. Říkal jste pět set?" Přikývl. "To je ťafka, co? Ale jako váš zástupce bych mohl stěží navrhovat vyšší částku. A cena by byla samozřejmě mnohem - tady jeden jede." Sestoupil do vozovky a zvedl ruku, aby zastavil blížící se taxík. To, že mi stanovili kauci na mizerných pět stovek, což představovalo jednu šedesátinu kauce Cala Barrowa, byla pouhá urážka. Příkon znamenalo, že za to sotvakdy, natož pak dneska, něco dostanu. Strávil jsem čtrnáct hodin v cele, kde bylo strašné vedro a nedostatek vzduchu; požádal jsem o sendviče s nahrubo mletým hovězím a dostal jsem je se šunkou a gumovým sýrem; pořád dokola se mě čtyři zaměstnanci policie, z nichž žádný neměl smysl pro humor, ptali na to samé; podali mi vlažnou kávu v čemsi papírovém, co teklo; nesměl jsem si zavolat; třikrát mi řekli, abych si zdřímł na hrbolatém gauči, a sotva jsem začal usínat, vzbudili mě kvůli dalšímu dotazování a na závěr mě požádali, abych podepsal svoji výpověď, v které byly čtyři obsahové chyby, tři hrubky a pět překlepů. A na konci toho všeho, což muselo daňové poplatníky přijít minimálně na tisíc babek včetně nákladů, byli přesně tam, co na začátku. Poté, co jsem vystoupil z taxíku před starým domem z hnědého pískovce a poděkoval Parkerovi za svezení, vystoupal jsem na verandu, vešel a zamířil do kanceláře, abych řekl Wolfovi, že budu k dispozici, jakmile se osprchuju, oholím, vyčistím si zuby, vyčistím si nehty, učešu se, obleču a posnídám. Bylo jedenáct a pět minut, takže bude ze skleníků dole. Ale nebyl. Nadměrné křeslo za jeho stolem zelo prázdnotou. Před ním stála v řadě čtyři žlutá křesílka a z předního pokoje se vynořil Fritz a nesl dvě další. Na pohovce u protější stěny v pravém úhlu k mému stolu seděli dva lidé a drželi se za ruce - Cal Barrow a Laura Jayová. Sotva jsem vešel, Cal ruku odtáhl a vstal. "Přišli jsme o trochu dřív," řekl. "Mysleli jsme, že byste nám mohl říci, co se děje." "Soutěž v chytání do lasa," odpověděl jsem. "Já poběžím naší čtvrtí dolů a vy mě budete chytat z verandy do lasa. Hlavní ceny budou orchideje." Obrátil jsem se na Fritze. "Ve dřezu je mořská panna." Otočil jsem se a zamířil do kuchyně a za vteřinku přišel Fritz za mnou. "Kde je?" zeptal jsem se. "Ve svém pokoji se Saulem a Fredem. Máte nakřivo kravatu, Archie, a -" "Spadl jsem z koně. Čekáme společnost?" "Ano. Pan Wolfe -" "V kolik?" "Řekl mi, že přijdou v půl dvanácté. Ta dáma a ten pán na pohovce-" "Přišli dřív, aby se mohli držet za ruce. Omluvte mé chování, strávil jsem noc mezi burany a je to na mně znát. Musím to ze sebe spláchnout. Bylo by možné, abyste mi do osmi minut přinesl nahoru topinku a kávu?" "Snadno. Do sedmi. V lednici máte pomerančový džus." Odešel ke sporáku. Nalil jsem si z lednice sklenici džusu, vzal si lžičku a zamíchal ho, zdravě si lokl a zamířil do haly a tudy ke schodišti. O patro výš vedou nalevo dveře do Wolfova pokoje, ale já šel dál a vystoupal další patro do svého pokoje, který se nachází napravo na čelní straně domu. Obyčejně mi s mou ranní mlhou trvá okolo čtyřiceti minut, než se upravím pro nadcházející den, ale tentokrát jsem to stihl za půl hodiny včetně chvilky na džus, topinku s marmeládou a kávu. Když vešel Fritz s podnosem, požádal jsem ho, aby řekl Wolfovi, že jsem tu, a on odpověděl, že už to udělal po cestě nahoru a že byl Wolfe rád; to řekl Fritz. Myslí si, že je diplomat. 12:42 jsem čistší, hezčí, ale ne veselejší sešel dolů do kanceláře. Byli tam všichni - všichni Lilyini hosté z pondělního oběda, kromě Wada Eislera. Lily seděla v červené kožené klubovce. Cal a Laura byli stále ještě na pohovce, ale nedrželi se za ruce. Ostatních šest sedělo ve žlutých křesílkách: Mel Fox, Nan Karlinová a Harvey Greve vpředu a Roger Dunning, jeho manželka a Anna Casadová vzadu. Stranou u stěny za tím velkým glóbem jsem uviděl Saula Panzera a Freda Durkina. Když jsem vešel, Wolfe za svým stolem právě řečnil. Odmlčel se, aby na mě zamířil svůj pohled. Zastavil jsem se a zdvořile se zeptal: "Neruším?" Lily pronesla: "Na člověka, který strávil noc ve vězení, vypadáte jako ze škatulky." Wolfe pravil: "Řekl jsem jim, proč jste se zdržel. Teď, když jste tady, budu pokračovat." Když jsem společnost obcházel, abych se dostal ke svému stolu, řekl směrem k nim: "Opakuji, najala mě slečna Rowanová a já jednám v jejím zájmu, ale za to, co hodlám říci, jsem zodpovědný pouze já sám. Pokud se na někom dopustím pomluvy, odpovídám za to sám, ona nikoli. Jste tady na mé pozvání, ale přišli jste, samozřejmě, ne abyste mě potěšili, ale abyste mě výslechli. Nezdržím vás déle, než budu muset." "Do čtvrt na dvě musíme být v Madison Garden," poznamenal Roger Dunning. "Představení začíná ve dvě." "Ano, pane, já vím." Wolfe pohlédl napravo, pak nalevo. "Považuji za pravděpodobné, že jeden z vás tam nebude. Nejsem připraven na to, říci jednomu z vás ‚Zabil jste Wada Eislera a já to mohu dokázat', ale mohu vám předložit svoji hypotézu. Vy všichni jste měli příležitost i prostředky, byli jste na místě, ocelový drapák tam byl také i laso tam bylo. Ani jeden z vás nebyl s určitostí vyloučen tím, že by se prokázalo, co v osudný okamžik dělal. Já jsem nic takového neověřoval, ale policie ano, a v těchto věcech jsou jedineční. Takže to byla otázka motivu, jak tomu často bývá." Palcem a ukazováčkem si stiskl nos a já potlačil úsměv. Je přesvědčený, že když je v místnosti přítomná žena, natož čtyři, je ve vzduchu cítit parfém. Někdy to tak přirozeně je, ale není cítit hned. Mám dobrý nos a na kovbojkách jsem žádný neucítil, a aby člověk ucítil vůni Lily, musel by se k ní dostat o pěkný kus blíž, než seděl Wolfe. Ale sevřel si nos. Pokračoval. "Z pohledu policie ukazovala dvě fakta na

pana Barrowa: bylo to jeho laso a on našel tělo. Mně se zdálo, že to spíš pozornost od něho odvádí, ale to nechme být. Měl motiv, ale nikdo kromě slečny Jayové a pana Goodwina to nevěděl. Kdyby to věděla policie, obvinila by ho z vraždy. Dozvěděl jsem se tu skutečnost teprve včera a ignoroval jsem to, protože mi pan Goodwin řekl, že pan Barrow pana Eislera nezavraždil. Byl přesvědčen, že je nevinný, a jeho není snadné přesvědčit. Pane Barrowe, já i vy jsme jeho dlužníky - vy, protože vás ušetřil smrtelného nebezpečí, a já, protože mi ušetřil čas a energii, kterou bych na vás vyplýtval." "Ano, pane," souhlasil Cal. "Já mu toho dlužím víc." Pohlédl na Lauru a já měl na vteřinku dojem, že ji vezme za ruku na veřejnosti, ale udržel se. "Také jsem se včera dozvěděl," pokračoval Wolfe, "že i slečna Karlinová měla motiv, a podle slečny Jayové ho měl i pan Fox. Ale slečna Jayová to později odvolala. Slečno Jayová, řekla jste panu Foxovi o zážitku slečny Karlinové v Eislerově bytě?" "Ne. Musela jsem být -" "Ne nám úplně postačí. Ale včera jste volala na policii, že jste v pondělí odpoledne viděla pana Goodwina na terase slečny Rowanové v půl čtvrté?" "Cože?" vytřeštila Laura oči. "Já jsem na policii vůbec nevolala!" "Musela jste. Teď to už není důležité, ale -" "Já jsem tam zavolala," ozvala se Ellen Dunningová. "Zavolala jsem jim a řekla jim to, protože je to pravda. Myslela jsem si, že by to měli vědět." "Ale nepředstavila jste se." "Ne, to ne. Měla jsem strach. Nevěděla jsem, co by mohli kvůli tomu, že jsem to neřekla dřív, udělat. Ale myslela jsem si, že by to měli vědět." Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že budu někdy dlužit Lauře omluvu. "Pochybuji o tom," řekl Wolfe, "že vám za to byli vděční. Já ani pan Goodwin jsme tam samozřejmě nebyli. Abychom se vrátili k panu Foxovi - mimochodem, slečno Karlinová, vás dneska ráno pustili ven na kauci?" "Ano," odpověděla Nan. "Podrobili vás obsáhlému výslechu?" "To jistě ano." "Dostali z vás, že jste panu Foxovi řekla o své návštěvě v Eislerově bytě?" "Jistěže ne! Já mu to neřekla. Do včerejška o tom nevěděl!" Wolfe pohlédl na Foxe. "Potvrdíte to, pane Foxi?" "To tedy ano." Mel seděl na okraji židle, nakláněl se dopředu, lokty se opíral o kolena a hlavu měl přitom pevně zdviženou. "Jestli je tohle ta hypotéza, co jste nám chtěl předložit, můžete si ji strčit někam." "To není ona. Zatím pouze odklízím z cesty smetí. Dokonce i kdybyste vy a slečna Karlinová lhali, kdyby vám to řekla, nedalo by se to dokázat. Proto vám motiv nelze prokázat. Ne, to není ta hypotéza. Pouze -" "Počkejte okamžik," vyhrkl Roger Dunning. "Až doteď jsem se držel, ale mohl jsem vědět, že to nepůjde donekonečna. Já to Melovi řekl - to, že šla Nan k Eislerovi a co jí udělal." "Kdy?" "Řekl jsem mu to v neděli večer. Myslel jsem si, že by to měl vědět, protože jsem věděl, že -" "Ty špinavý lháři. Vstaň." Mel už stál na nohou. Dunning seděl přímo za ním a Mel se otočil tváří k němu. "Promiň, Mele," řekl Dunning. "Je mi to zatraceně líto, ale nemůžeš čekat -" "Vstaň!" "To nebude k ničemu, Mele. To ne -" Mel mu dal rozevřenou dlaní pravačky pořádnou ránu do obličeje, a jak se mu hlava naklonila, už vyrážela z druhé strany Melova levačka, ale Saul Panzer a Fred Durkin byli na místě. Vyskočil jsem, ale oni byli blíž. Popadli Mela za ruce, přidrželi mu je za zády a otočili ho. Wolfe promluvil. "Prosím vás, pane Foxi. Já to s ním vyřídím. Já vím, že lže." Mel na něho pohlédl úkosem. "Jak, k čertu, vy můžete vědět, že lže?" "Když vidím krysu zahnanou do kouta, poznám ji. Přitáhněte si židli a posaďte se. Saule, podívejte se, jestli pan Dunning nemá zbraň. Nepotřebujeme tu žádné melodrama." Dunning si stoupl a pohlédl na Wolfa. "Řekl jste, že slečna Rowanová za to nenese žádnou odpovědnost," pravil hlasitěji, než bylo třeba. "Řekl jste, že ji nesete vy." Obrátil se na Lily. "Vy jste ho najala. Radím vám, abyste ho rychle vyhodila." Lily se podívala na mě. Zavrtěl jsem hlavou. Fred se přemístil za Dunninga a vzal ho za paže a Saul k němu popošel ze strany. Mel Fox si odtáhl židli a sedl si. Cal řekl něco Lauře a Anna Casadová Harveymu Greveovi. Saul se otočil a řekl Wolfovi: "Zbraň nemá." Dunning pronesl ke své ženě: "Pojďme, Ellen, půjdeme." Natáhla se a popadla ho za rukáv. Wolfe ho zarazil: "Nepůjdete, pane Dunningu. A jestli přece jen ano, tak pouze s doprovodem. Opakuji, nemohu vám říci ‚Zabil jste Wada Eislera a já to mohu dokázat', ale tvrdím, že je to natolik pravděpodobné, že na to vsadím svoji profesionální pověst. Musím přiznat, že je to zbrklé, ale nemohu prokázat, že jste měl motiv, aniž bych vás předem nevaroval. Rád bych uspokojil zvláštní přání své klientky, slečny Rowanové, která mě pozvala ke svému stolu na pamětihodnou krmi. Chce vás dopravit k státnímu zástupci. Půjdou s vámi pan Panzer a pan Durkin a předají mu jisté informace, které nasbírali. Půjdete, ať chcete, nebo ne. Chcete tady a teď uvést nějaké námitky?" Dunning otočil hlavu, aby se podíval, kde má židli, a posadil se, vytáhl ramena nahoru a zvedl bradu. "Jaké informace?" zeptal se. "Popíši vám jejich povahu," řekl Wolfe. "Pochybuji však o tom, že by si státní zástupce přál, abych vám uváděl všechny podrobnosti. Ale za prvé, co k vám obrátilo moji pozornost? Vy sám - něco, co jste řekl, když jste tu byl včera dopoledne. Já to z vás nevynutil, řekl jste to dobrovolně - to, že jste si v pondělí u slečny Rowanové všiml, že Eisler není na terase, a šel jste ho hledat. Hledal jste ho uvnitř i venku. Zeptal jsem se vás, kdy to bylo, a vy jste odpověděl - cituji vás doslova:‚Chvíli potom, co šla slečna Rowanová dovnitř pro kávu - možná tři minuty, možná déle.' Měl jste to až moc pohotově po ruce, pane Dunningu. Obhajoval jste svoji nepřítomnost pro případ, že by si jí někdo všiml, a, což bylo důležitější, vysvětloval jste svoji přítomnost vzadu za střešní vestavbou pro případ, že by vás tam někdo viděl. A udělal jste to dobrovolně, já vás o to nežádal." "Řekl jsem to, protože to byla pravda." Dunning si olízl rty. "Nepochybně. Ale nabízela se otázka, co když jste místo hledání vraždil? Co když jste vzal ve skříňce to laso, schoval si ho pod sakem a vylákal Eislera pod nějakou záminkou do té kůlny nebo jste byli domluveni, že se tam sejdete? To přitahovalo moji pozornost. Ze všech lidí, kteří tam byli přítomni, jedině vám se dalo dokázat, že jste se vzdálil, sám jste to přiznal. A pak další otázka, co vás k tomu přimělo? Měl jste přesvědčivý motiv? Pomstít se mu za nepřijatelné chování k slečně Karlinové nebo jiné ženě či ženám?" Wolfe zavrtěl hlavou. "To se nezdálo pravděpodobné, i když ne nemožné. Spíše to musel být nějaký jiný aspekt vašeho vztahu. Nasadil jsem na vaši stopu pana Panzera a pana Durkina a řekl jim, aby prozkoumali všechny možnosti, a oni to udělali. Nenašli žádnou známku toho, že byste měl nějaký bližší zájem o kteroukoli z mladých žen, které pan Eisler obtěžoval, ale nasbírali jiná velice podnětná fakta. Mimochodem, jedna podrobnost: včera večer jsem se po telefonu zeptal slečny Rowanové, jestli jste věděl o té kůlně vzadu za vestavbou, a ona odpověděla, že jste o ní věděl a že jste v ní dokonce také byl. Šel jste se tam v neděli podívat, abyste se přesvědčil, že z terasy budou odklizeny všechny překážky, aby se dala ovládat lasa. Slečna Rowanová vás vzala do kůlny, aby vám ukázala tetřívky, kteří tam viseli. Je to tak, slečno Rowanová?" Lily řekla, že ano. Nepůsobila moc šťastně. Ačkoli to začínalo vypadat, že za své peníze dostane

patřičnou protihodnotu, a měla by být spokojena, nevypadala na to. "To je lež," popřel to Dunning. "Já o té kůlně nevěděl. Nikdy jsem v ní nebyl." Wolfe přikývl. "Jste zoufalý. Věděl jste, že bych to setkání nesezval, kdybych nepřišel na něco závažného, takže jste se začal vykrucovat, zkoušíte do toho zatáhnout pana Foxe, vaše slovo proti jeho, a popíráte, že jste věděl o té kůlně, vaše slovo proti slovu slečny Rowanové. Začal jste se vykrucovat už včera, když jste svoji ženu přiměl, aby zavolala na policii, ve snaze namočit do toho pana Goodwina. Asi jste zjistil, že se vám něco ztratilo z hotelového pokoje. Prozkoumal jste obsah svého kufru po desáté včera večer? Toho starého hnědého, co máte zamčený ve skříni?" "Ne." Dunning polkl. "Proč bych měl?" "Myslím, že jste to udělal. Mám důvod věřit tomu, že jistá obálka, která teď leží u mě v sejfu, pochází z toho kufru. Prozkoumal jsem její obsah, a i když nedokazuje, že jste Eislera zabil, svědčí o velice závažném motivu. Řekl jsem vám, že vám popíši povahu těch informací, které mám, ale ne všechny podrobnosti. Ale jednu vám říci mohu." Otočil hlavu. "Pane Greve. Řekl jste panu Panzerovi, že jste v průběhu posledních dvou let jménem pana Dunninga koupil nějakých tři sta koní, dvě stě volků a býků a sto padesát telat. Je to tak?" Harvey také nevypadal moc vesele. "Tak nějak," odpověděl. "To jsou jen hrubé údaje." "Od kolika různých lidí jste je koupil?" "Možná od stovky, možná od víc. Hledal jsem vhodné příležitosti." "Jak jste je platil?" "Některým jsem dal šek, ale většinou hotové. Mají rádi hotové peníze." "Své vlastní šeky?" "Ano. Roger vkládal peníze na můj účet, vždycky osm až deset tisíc, a já je z toho platil." "Řekl vám pan Dunning, abyste nikomu neříkal, kolik jste za ta zvířata zaplatil?" Harvey zkřivil ústa. "Mně se tohle nelíbí." "Mně také ne. Vydělávám si svůj honorář. Pomáháte odhalit člověka, který vás zatáhl do podvodu a který je téměř určitě také vrahem. Řekl vám, abyste o těch částkách nemluvil?" "Ano." "Ptal se vás na ně někdo?" "Ano. Wade Eisler. Asi před deseti dny. Řekl jsem mu, že všechny záznamy má Roger a že se musí zeptat jeho." "Řekl jste panu Dunningovi, že se vás na to pan Eisler ptal?" "Ano." "To je lež," ozval se Dunning. Wolfe přikývl. "Opět slovo jednoho člověka proti vašemu. Ale já mám tu obálku a jména třech dalších mužů, kteří pro vás za podobných podmínek skupovali zvířata. Pan Durkin a pan Panzer s nimi mluvili. Dva z nich během poslední doby pan Eisler požádal o údaje tak jako pana Greva. Nevím, o kolik jste Eislera připravil, ale podle obsahu té obálky se dohaduji, že to muselo být několik desítek tisíc." Otočil hlavu. "Saule a Frede, doprovodíte pana Dunninga do kanceláře státního zástupce, doručíte mu tu obálku a informace, které jste shromáždili. Archie, podejte tu obálku ze sejfu." Zvedl jsem se. Když jsem procházel kolem Dunningova křesla, vyskočil, ale Saulova ruka na jednom jeho rameni a Fredova na druhém ho zadržely. Když jsem otvíral sejf, Wolfe řekl: "Dejte to Saulovi. Slečno Rowanová, chcete, aby pan Goodwin zavolal státnímu zástupci, aby vás očekával?" Ještě nikdy jsem neviděl Lily tak zaraženou. "Dobrý bože," řekla. "Já jsem si to neuvědomila. Nemůžete mě nutit. Kéž bych byla... Ne, já ne... ale já si neuvědomila, jak - jak je to těžké." "Vy nepůjdete?" "Jistěže ne!" "Vy, pane Greve? Mohl byste jít s nimi. Jestli nepůjdete teď, státní zástupce pro vás pošle později." "Pak půjdu později." Harvey vstal. "Máme představení." Pohlédl na Cala a Mela. "Co s tím? Myslíte, že zvládnete svázat tele, když ho podržím za ocas?" "Ale to nemůžeme," řekla Nan Karlinová. "Jen tak jít do Madison Garden jako by nic - to nemůžeme!" "Houby nemůžeme," ozval se Cal Barrow. "Pojď, Lauro."

VIII.

Jednoho lednového rána, když padal sníh, jsem dostal dopis od Cala Barrowa.

Milý Archie:

Napsal jste takhle dvojtečku, když jste mi psal na stroji, takže když můžete vy, můžu i já. Dneska jsem četl v novinách, že Rogera Dunninga odsoudili, a Laura řekla, že vám mám napsat, a já řekl, že to by měla ona, a ona řekla, jestli chci, aby psala dopisy chlápkovi, co si ho měla vzít místo mě - a tak to šlo dál. Pamatujete, když jsem vám říkal o té akci, že bych to nechtěl hned napoprvé zvorat, no, zvoralo se to dost. Máme se tu v Texasu docela dobře, aleje tu taková zima, že by bejkovi umrzly cecíky, kdyby nějaké měl. Laura říká, že vám posílá pusu, ale já jí to nevěřím. Se srdečným pozdravem

Váš: Cal